

СЕРПЕНЬ — ВЕРЕСЕНЬ

1974

AUGUST — SEPTEMBER

АДНАК

ЗВ'ЯЗКОВІ І ВПОРЯДНИКИ!

Появилось нове видання
ГПБулави під назвою

ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО

ЦІНА — \$6.00

Є це збірня праця 22-ох авторів — пластових провідників. 471 сторінок друку, багато ілюстрацій, ціна — \$6.00. — Зокрема звертаємо вашу увагу на такі розділи:

- Гурткова система — правильне ведення частин УПО
- Зв'язкові вишколюють гурткових
- Плянування праці гуртка і куреня
- Пластові ігри — опис 160 різних ігор
- Мандрівництво — практичні поради
- Табірництво — практичні поради

“ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО” можна набути

- в Канаді: у Пластовій кооперативі “ПЛАИ”

PLY Ltd., 768 Queen St. W.,
Toronto 3, Ont., Canada.

- у США: у пластовій крамниці “МОЛОДЕ ЖИТТЯ”

Molode Zytia, 304 E., — 9 St.,
New York, N. Y., 10003, USA.

- Замовлення з інших країн треба спрямовувати до Адміністрації “Юнака”:

“Yunak” — Magazine,
2445 A Bloor St. W.,
Toronto 21, Ont., Canada.

- Понищі ціни важні при закупі у крамниці. При позамісцевих замовленнях треба долучити по 75 центів за примірник на поштову пересилку.

УВАГА! ПЕРЕДПЛАТНИКИ “ЮНАКА”, “ГОТУЙСЬ” і “ПЛАСТОВОГО ШЛЯХУ” в КАНАДІ!

У зв'язку з тим, що в Канаді пошта переходить на систему т. зв. “зіпів”, просимо надіслати Пластовому Видавництву якнайшвидше адреси з Вашими “зіпами”.

Пластові журнали, що користуються у висилці другою класою, повинні перейти негайно на нову систему, бо коли б не змогли завести цієї зміни своєчасно, можемо втратити привілей другої класи. Крім того, Адміністрація потребує часу, щоб змінити всі адреси.

Адміністрація

ПОВІДОМЛЕННЯ

МУСИМО ПІДВИЩИТИ ПЕРЕДПЛАТУ

Повідомляємо усіх наших передплатників, що з огляду на подорожіння паперу, друку ми приневолені підвищити і ціну передплати “Юнака”.

Починаючи від 1 травня ц. р. передплата журналу на 1 рік коштуватиме дол. 9.00 для Канади і США, для Австралії A\$5.50, Англії 2.00 фунти

Проте для тих, які вплатили чи вплатять передплату перед 1 травня 1974 р., вона буде до кінця цього року тільки \$7.50

АДМІНІСТРАЦІЯ «ЮНАКА»

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає ПОЗИКИ
та

- приймає ОЩАДНОСТІ.

- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.

- Урядові години:

вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.

Phone: 769-9998

Пластуні і Пластунки в Торонті!

СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!

Річна передплата: США і Канада — \$9.00; Австралія — 5.50 австр. дол.; Австрія — 100 шілінгів; Аргентина — 10.00 пезів (нових); Бельгія — 150.00 бел. франків Велика Британія — 2.00 фунти; Італія — 2,000 лірів; Німеччина — 12.50 нім. марок; Франція — 15 франц. франків.

Ціна одного числа: у США і Канаді — 90 центів.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2445 A Bloor St. West, Toronto 21, Ont. Canada

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2445 A Bloor St. W., Toronto 21, Ontario, — M6S 1P7 — Canada.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

Second class mail registration number 2185 ● Printed by Kiev Printers Ltd., 860 Richmond St. W., Toronto 3, Ont

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Бүлава.

ЮНАК

СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ

Ч. 8-9 (132-133) РІК XII

Інтерціональне стандартно-серійне число, 0044-1384

Редагус колегія,

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович.

Члени редакційної колегії:

ст. пл. Уляна Близнак,

пл. сен. Тоня Горохович.

гетьм. вірл. Ксеня Одежинська

ст. пл. Юрій Павлічко,

пл. сен. Олександра Юзенів

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

З М І С Т

2 Пластун завжди доброї гадки	Подруга Гребля
3 Сучасні визначні українці — д-р Ярослав Гординський, медицина	О. Кузьмович
Ровесники	В. Симоненко
Наші патрони — 500 героїнь із Кінгуру	Провід 34 Куреня УПЮ-ок, США
5 Сергій Корольов і космонавтика	Андрій Верига
6 Де джерело української мови?	Роман Винницький
7 Молоде перо:	
У країні лося	Оленка Левицька
8 Прозрів	Олег Шевченко
9 Мої враження з мандрівки по Україні	Борис Гайда
10 Ранок у таборі	Нестор Максимович
На танцювальному фестивалі	Ксеня Одежинська
11 "Чорні очі — як терен"	Л. Ю.
13 Струнна оркестра музичного інституту ім. М. Лисенка в Торонті	М. Янішевська
14 Журналістичний конкурс для молоді	СУЖА
15 Мандрівний табір "Сіцилія... без слів"	Т. Лончина
17 Закордонні вакації	Розбанич
18 Пластовий відділ у Музею УКУ в Римі	**
19 Що читати	Л. М. Л. Онишкевич
Про козаків — по німецькому	Л. М. Л. О.
Байка у прозі	**
20 Сторінка розваги	**
21 Пластові усмішки	**
22 Привітання для "Юнака" із пластових таборів	
23 Хроніка	
26 До нас пишуть	
27 Пластуни відгукнулися...	
28 Список датків на пресфонд. Посмертні згадки	

● На обкладинці: Світлина Степана Тура.

● Ілюстратори цього числа: ст. пл. Даня Дума, пл. сен. Ярмо Козак, пл. сен. Звенислава Сагайдаківська, ст. пл. Павло Чарський.

ХІV ПЛАСТУН ЗАВЖДИ ДОБРОЇ ГАДКИ

*Добрий гумор і веселість —
це прикмета героїзму.*

(Вольф В. Емерсон))

Дорогі Подруги і Друзі!

Хіба Ви не знаєте з власного досвіду, що життєрадісні "непоправні оптимісти", які навіть у найтяжчій ситуації вміють жартувати, такі люди не тільки побажані в товаристві, але вони часто стають необхідними в житті тоді, коли воно має надто багато трудів. Тяжкі моменти бувають у житті родинному, громадському, а зокрема у війську, на каторзі в тюрмі тощо. Пригадуєте собі з історії козаків, які під шибеницею вміли глужувати з ворога. Дмитро Байда-Вишневецький сміявся із своєї долі навіть тоді, коли висів на гаку. І тоді не заміняв гідності своєї за життя, багатство і вигоди. Народ прославив піснею Петра Конашевича-Сагайдачного за його патріотизм, за те, що замість спокійного й вигідного родинного життя вибрав походи на турків, кажучи "Мені з жінкою не возиться..."

Чорною розпучкою огорнені були люди у поїздах у 1940 роках, коли їх везли на заслання у Сибір. Довгі тижні їзди у невідоме, безвихідність ситуації відбирали найсильнішим надію на майбутнє. А проте пластунок і пластунок серед них у вагоні з хворою матір'ю знайшли в собі силу усміхатися до терплячих, зорганізували постачання води, навести лад, допомагати немічним, заохотити здібних до праці. Вони перебули заслання, щасливо повернулись і далі творчо працюють.

Відомо, що коли люди в стані безнадії, у них зникає енергія до праці, світ цілий видається їм без краси, люди всі недобрі, вони трапляють життєву мету. Це небезпечний стан. І ніякі ліки людині в такому стані не допоможуть, якщо вона сама не підбудує себе позитивними думками. Заохота "усміхніся!" має свою вимову.

З чого ж впливає оптимізм? Як його у собі плекати? Шіллер каже, що тим усміхається життя, які мають у серці "скарб укритий", тобто тоді, коли ми, як Сагайдачний, дивимось на життя оптимістично як на Велику гру, у якій доводиться переживати успіхи перемо-

ги й невдачі програної. Але найголовніше у цій грі не те, щоб за всяку ціну виграти, а тільки те, щоб чесно грати, придержуючись правил гри. У Пласті правила подає приречення, гасло і закон. Чесна гра дає радість навіть і тоді, коли програєте, бо радієте тим, що зуміли перемагати свої хиби, виказувати лицарськість, чесність, ентузіазм. Часто гравці в дружину, що програла, здобувають вищі оцінки ніж ті, що виграли. Їх цінять за стиль їхньої гри.

Пластове життя своїм стилем радісне, молодече. У ньому багато нагод, щоб виробляти оптимістичне наставлення до життя. Поборювання трудів за життя у природі приносить радість перемоги кожного разу, коли досягнемо мету прогулянки, коли в щоденному житті здобудемо признання за працю, похвалу за поведінку, словом, коли поведінкою своєю перемагаємо свої хиби, а зусиллями наближаємося до мети. Краса життя у постійному бажанні змагатися й вигравати гру. Радість приносить нам свідомість, що у всьому шукаємо чогось доброго, виходу із ситуації. Коли інші, що піддаються своїм інстинктам, або живуть для грошей, або дбають тільки про свою зовнішність, втративши можливість заспокоювати ці свої потреби, попадають у розпучку, оптимісти, зустрівши невдачу, живуть своїм внутрішнім багатством.

Справжнє щастя — це можливість поліпшуватися у своїх внутрішніх якостях. Тільки це дає справжню радість. Життя в Пласті допомагає будувати щастя в нас самих. Чи користаємо з цієї допомоги — залежить від того, наскільки ми освітлюємося радіщами кожного і горимо болем усіх.

Подруга Гребля

Л. Костенко

Дійду, добіжу, долечу все одно!
В ракеті. І верхи. І пішки.
Я вмію тримати і руль і стерно
і весла, і крила, і віжки.

Та тільки,
щоб не повчали тебе:
— Гей, тпру, цоб!

Тпру, гей, цабе!

Я не віл. Я поет.
Я знаю закони руху вперед.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

Д-р Ярослав Гординський

Коли в лютому цього року повернули три астронавти зі свого 84-денного коловання у всесвіті — їхній фізичний стан і реакцію тіла на таку довгу подорож точно простежувала 45-членна лікарська комісія, на чолі якої стоїть молодий український лікар д-р Я. Гординський. Його прізвище видніло в цих днях на сторінках усіх часописів Америки, починаючи від славного "Нью Йорк Таймсу", а його коментарі й пояснення щодо перебування людей у всесвіті широко цитовано. Ми бачили його теж у телевізійних звідомленнях, як він вітає трьох астронавтів при висадці на корабель "Нью Орлін".

Українській громаді, а навіть пильним читачам "Юнака" прізвище д-ра Гординського не чуже, — він бо братанич широко відомого мистця і поета Святослава Гординського (ми писали про нього в "Юнаку" ч. 11 за 1970 р.), а батько молодого науковця-лікаря також відомий український лікар.

Д-р Ярослав народився 1942 р. у Західній Україні та переїхав малим хлопчиною враз із

батьками до США. Середню школу закінчив у військовій академії в Ст. Пол, Міннесота, а в 1963 р. здобув диплом інженера в Інституті Технології в Міннесоті. Докторат медицини здобув 1967 р. в Чикаго, а після відбуття лікарської практики його покликанно до військової служби. У війську працював у ділянці простірної медицини. Згодом студіював охорону здоров'я в промислі та закінчив ці студії дипломом магістра. Після цього його викликали до центру простірних полетів у Гюстон, Техас, де він, як лікар-фахівець брав участь у провірці здоров'я астронавтів із "Скайлеб" 2 і 3, а сьогодні він уже провідник Медичного Відділу "НАСА".

Довше перебування людей у просторах всесвіту, де нема притягання землі й атмосферичного тиску, — створило для медицини зовсім нові проблеми. Успішно саме їх розв'язує наш молодий український лікар, при помочі величезного штабу людей.

МЕДИЦИНА

Свій так високий і відповідальний пост здобув д-р Ярослав Гординський тільки завдяки своїй послідовній науковій праці і саме він може бути найкращим прикладом для наших молодих читачів, що молоді українці можуть у вільному світі, якщо лише хочуть та заповідливо працюють, здобувати високі пости у кожній професії та у кожній ділянці науки.

О. Кузьмович

Василь Симоненко

РОВЕСНИКИ

*Ми в світ прийшли успадкувати славу,
Діла. І думи, й гесні мозолі,
Батьків велику полум'яну справу,
Що захистили правду на землі.*

*Нам не дрімать на тихому пригалі,
Не вилити в кімнатній тишині
Якісь дрібненькі втіхи і пезалі
В мелянхолійні вірші і пісні.*

*Нехай серця не знають супокою,
Хай мрії обганяють гасу біг,
І наша юність буде зай такою,
Щоб їй ніхто не заздрити не міг!*

м. Черкаси

НАШІ ПАТРОНКИ – 500 ГЕРОЇНЬ ІЗ КІНГУРУ

Великі простори Союзу Советських Соціалістичних Республік (СРСР) вкриває густа сітка концентраційних таборів, яка простягається від європейського сходолу на заході до найдаальших закутин азійського сходолу на сході й півночі. У цих таборах перебувають в'язні різної національності, різного віку і професії, яких советський уряд запроторив туди, вважаючи їх за небажаний для своєї держави елемент. З огляду на нелюдські умовини життя і праці в'язні масово вмирають, а на їх місце советський уряд привозить усе нові транспортні робітників-в'язнів, які в копальнях золота, вугілля чи при зрубі дерев дарово виконують усю найтяжчу працю, яку було б дуже важко виконати вільним робітникам.

Одним з таких таборів невольничої праці є Кінгір, мала місцевість в Азії біля Караганди, в якому перебуває багато українських політичних в'язнів. Нелюдська поведінка адміністрації табору з в'язнями, нестерпні умовини праці, а теж безкарне убивання в'язнів допровадили до того, що вже від травня 1953 р. в'язні почали організуватися, проголошувати страйки і робили повстання. Та ці перші страйки були скоро зліквідовані й багато в'язнів покарано.

В травні 1954 року привезли до табору новий, великий транспорт в'язнів. Вони швидко порозумілися з давніми в'язнями і спільними силами зорганізували нове повстання. В першу чергу звільнили з таборової тюрми всіх в'язнів, а тоді розібрали загороди, які були між окремими таборами, і з'єдналися в одну цілість. Вибрали з-поміж себе страйковий комітет і поставили до адміністрації свої вимоги. Однією з вимог було "викликати представника Центрального Комітету з Москви для переговорів". До часу приїзду представника з Москви в'язні відмовилися йти на працю.

За кілька днів приїхав представник з Мос-

кви. Він вислухав побажання в'язнів і запевнив, що все буде поладжене згідно з їхнім бажанням, коли вони знову підуть до праці. В'язні повірили його словам і пішли до праці. Та коли вони повернулися з праці, побачили, що цей представник їх обманув. Між таборами зроблено нові загороди і спроваджено багато війська, щоб унеможливити в'язням всякий спротив. Та розлючені в'язні не скорилися. Вони знову розібрали загороди і почали завзяту боротьбу з військом і адміністрацією. За зброю вживали все, що попало їм під руки. Військо окружило табір з усіх боків, і тоді почалися нові переговори, які тривали 40 днів. За той час оба супротивники приготувалися до нової боротьби. В'язні збирали всяке знаряддя, яке могло їм бути помічне в боротьбі, а адміністрація стягала все більше війська й танків.

Настав ранок 26-го червня. До табору входило щораз більше війська. Почався завзятий бій... В'язні боронилися, кидаючи гранати, каміння, пляшки... Тоді військо розступилося і впустило до табору танки. З великою швидкістю наближалися танки до зібраних в'язнів. Щоб загородити їм дорогу, жінки-в'язні, побравшись за руки, пішли проти них, маючи надію, що перед ними танки затриматься. Та завелися вони в своїх сподіваннях. Танки не зупинилися і під своїм тягарем роздавили приблизно 500 відважних українських жінок. Всі вони згинували в обороні безборонних в'язнів. Своєю смертю, своєю власною кров'ю вписали себе в книгу історії Визвольних Змагань українського народу.

Цих 500 Жінок-Героїнь ми вибрали собі за патронку нашого 34-го Юнацького Пластового Куреня. Ми хочемо наслідувати їхні прикмети характеру, хочемо плекати в наших серцях таку любов до України, якою були виповнені їхні серця, і хочемо так, як Вони, бути завжди готовими стати в обороні Божої і Національної Правди, хоч би треба було понести за те й найбільшу жертву.

Ми віримо, що душі наших Патронець — 500 Героїнь із Кінгіру — дивляться на нас з неба й опікуються нами. Ми віримо, що вони допоможуть нам у тому, щоб ми могли ціле наше життя бути вірними тій Святій Ідеї, за яку вони стали політичними в'язнями і за яку пішли на таку жахливу смерть.

**Провід 34 Куреня УПЮ
ім. 500 Героїнь із Кінгіру**

СЕРГІЙ КОРОЛЬОВ І КОСМОНАВТИКА

Від найдавніших вже часів космос представляв собою магніт для людського ненаситного ока. Доба людського існування на земній кулі надто коротка в порівнянні з існуванням цілого все-

світу. Зусиллям наукових умів щойно тепер людство зуміло пробити вхід у нову еру, що її звемо ерою космосу. Щойно в останніх двадцяти роках людина могла частинно досягнути свою мету. Відбитки людських слідів залишилися на місяці — мертвій планеті, але найближчій до земської кулі. У порівнянні з безконечністю космосу чи всесвіту це не можна ще класифікувати як “велетенський скок”, але навпаки, як малий крок у дослідях всесвіту. Ось що заявив сам Сергій Корольов, український науковець, який відіграв вирішальну роль в перших советських поступках на космічному шляху,

“Те, що здавалося нездійсненним протягом віків, що ще вчора було лише мрією, сьогодні стає реальним завданням, а завтра — завершенням...”.

Його кар’єра охоплює поступ від першого супутника до польоту людини довкола земної кулі. 4 жовтня 1957 р. советська космонавтика, під керівництвом С. Корольова, зуміла випустити в орбіту 70-кілограмну кулю. Але це монументальне досягнення навало сумнів у серце й ум Корольова з уваги на вартість цих надлюдських змагань: “Що дасть тобі, людинно, пізнання далеких невідомих світів?” Він відразу збагнув факт людської дрібности метафорою, що “на фоні блакитного неба ракета виглядає величезною, але в космосі це лише “порошинка”!”

Важко вкласти в стислі рамки вагу і доцільність наукового знання про космос та всі плюси і мінуси, яке воно може нам принести. Майбутнє дальших дослідів стоїть у тіні інших неменш важливих проблем такої самої земської кулі або нашого вузкого світу. Колись, у часах Коперніка та Галілея, космос представляв собою найбільшу таємницю для наукового світу. У ХХ-ому столітті висока техніка дала нам

АНКЕТА 4

Для реєстрації студентів Київського Політехнічного Інституту

1. Прізвище, ім'я та по батькові: *Корольов, Сергій Павлович*
2. Рік народження в дні: *1906 р.*
3. Національність: *Українець*
4. Його факультет та курсу, і студ. квиток, 4 шкільної книжки: *Механізмів мех. (студ. квиток № 1064, Золотий квиток № 2550/344)*
5. Ваш соціальний стан (робітник, селянин, вчений, професор, мистецтво): *Син професора*
6. Соціальний стан Ваших батьків (робітник, селянин, вчений, професор, мистецтво): *Батько — вчений, мати — вчитель*
7. Чи займаються Ваші батьки (праця і творчість): *Батько (праця і творчість)*
8. Де служать Ваші батьки, в якому ордені, на якій посаді та розмір їхнього зарплати (освітники, лікарі, вчителі, інженери то інші): *Мати — вчитель у М. Золотого сільської школи, зарплата — 30 коп.*
9. Ваша постійна професія: *Вчений*
10. З чого складаються засоби до існування: *Мати — вчитель*

новий поштовх і допомогла відкрити дещо з таємниць космосу-всесвіту. Від 1957 до 1969 року ми побачили поступ від 1-го супутника та собачки Лайки до Гагаріна, а від нього до першого незабутнього людського кроку на місячних пустелях. Це були золоті роки відкриття нашого закутка космосу. На жаль, якраз на порозі оцієї світлої доби світові проблеми, такі як брак сирівців та руйнування нашого екологічного середовища великими матеріальними осягами, відвертають увагу людини від зоряних просторів. Сьогоднішня техніка перевершила найоптимістичніші надії науковців цього століття. Все таки техніка 70-их років ще далеко від абсолютної досконалості. Праця таких науковців, як українця Корольова, відкладається на другий плян. Напевно світ ще вернеться до поширювання і поглиблювання космічної науки. Але до того часу нам треба напруженими силами шукати й знайти конкретну розв'язку, а не лише філософську відповідь на питання Корольова про користь таких космічних студій. Може, деякі розв'язки теперішніх проблем земської кулі залежатимуть саме від дальших космічних дослідів. Сучасне завдання наших науковців — це застосування здобутків науки до практичного життя. А це матиме в майбутньому велике значення для цілого людства.

Андрій Верига

“Проліски” — журнал студентів Курсів Українознавства ім. Гр. Сковороди в Торонті, Канада

ДЕ ДЖЕРЕЛО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ?

Дня 30 березня в Малій Семінарії в Римі відбулася дуже цікава доповідь. Говорив д-р Сильвестер Татух із Торіно.

Тема доповіді була: походження української мови і її значення серед інших європейських мов. На жаль, з огляду на обмежений час, дані й факти мусіли бути дуже узагальнені. Також неможливо було подати якінебудь історичні документи, щоб доказати тезу. Однак докази на теорії д-ра Татуха існують і колись, коли дослідна праця буде закінчена, будуть опубліковані. На жаль, праця ще може потривати довго, бо автор працює сам, без помічників, а праця складна і довга.

Доповідач почав промову виясненням двох сучасних тез про походження української мови. Одна теза, яку конечно хочуть доказати совети-москалі, бо вона показала б їхню мову рівну з нашою, це та, що зі старої Київської Русі постали три держави: Росія, Білорусія і Україна, а їхня мова була старослов'янська, азбуку до якої склали Кирило і Методій. Друга теза, яку досліджує С. Татух, каже, що українська мова — корінна мова всіх сучасних європейських мов.

Д-р Татух твердить, що перед слов'янською азбукою і письмом була вже інша азбука. На думку д-ра Татуха це вже досліджений факт, бо коли св. Кирило і Методій прийшли до Києва, застали переклад Св. Письма і псалтир, які були написані правдоподібно глаголицею. Але згідно з твердженням С. Татуха ця мова й азбука — лише відросток іншої мови і азбуки, ще старшої. Як доказ уживає недавно знайденому Влес Книгу.

Влєсова Книга, твердять учені, була написана ще перед постановом глаголиці. Уживаючи Влєсову Книгу як доказ, С. Татух доводить, що глаголиця, як і старослов'янська мова та письмо, нічого іншого, як одна з численних галузок старої мови, яка постала в Україні.

Вже трипільці, твердить наш науковець, мали азбуку і письмо. Доказом цього — недавно знайдені на території старовинної трипільської культури таблиці зі старовинним письмом. Ці таблиці, кажуть археологи, постали близько 3000 років перед Хр. Тут, у цій мові, у цьому письмі знаходиться джерело всіх сучасних європейських мов, а прямі спадкоємці й найбільше споріднені з нею є ми — українці.

Близько 1500 років перед Хр., твердить С.

Татух, грецька мова була напів українська. Майже всі корені іменників були українські, а дієслова грецькі. Це, якщо правда, було б доказом старої тези, що трипільці розділилися. Одна група пішла до Греції, де змішалася з народом, який тоді там жив, але затримала багато зі своїх слів. Це своє твердження доповідач доводить розбором деяких старогрецьких слів, яких значення можна пояснити тільки, коли дивитися на значення староукраїнського слова, напр. — норівтос — корінь + то. "То" — артикль, однак греки того не знали і просто додали своє закінчення. Корінь у прастарій мові був рід дуба.

А, що сталося з другою частиною трипільців? Друга частина, твердить професор, розділилася на дві групи. Одна скиталася і згодом була названа "скитальцями" — скити, а друга — якась наша стара козакія — кімерійці.

Кімерійці — це були ратні люди, нащадки трипільців, а не якогось племені з Ірану. Ці люди розділилися на три частини. Одна частина пішла до Малої Азії, друга до Англії і Галлії, а третя залишилася в Україні. Частина, яка пішла до Галлії і Англії, змішалася з місцевими народами, але не затратила мови. Ці люди — це предки нинішніх англійців..., а мова повільно змінювалася, але ще до нині залишилися перевернуті корені українських слів. Частина, яка залишилася на території нинішньої України — це наші предки.

Щоб доказати свої твердження, С. Татух дав нам деякі приклади слів з латинської і грецької мов, походження яких можна пояснити, тільки уживаючи стару українську мову. Напр. — богиня "Діве"-діва,

— божок "ведро" — у старинній мові "ведрий" означало "прозорий",

— календо — від коло-круг. "Календо" — це свято на початку року. Звідси також приходиться слово "колядка". У цьому випадку "коло" означала круг пір року.

Назагал, твердить наш науковець, що латинські і грецькі слова знаходяться в українській мові, хоч багато з них нині вже не уживається.

Якщо ці припущення і твердження д-ра С. Татуха правдиві, то я думаю, що кожний українець, зокрема пластун, повинен бути гордий із своєї національності і своєї мови.

СКОБ!

Пластун семінарист Роман Винницький

Блиском мовганки розпусти мене,
До спокою громів розділи.
Хозу плакати, сміятись, щоб навіть сліди
Не зрадили тайну.
Раді б вони по волі гулять,
Мов розбиті листки, по вітрі шептять,
Розсівати казки.
Оповідж мені тайну, перехожий я став.
На пеньку я остався, так і пристав.

Пеньку ти старенький, оброслий гасом;
Оповідж мені казку, розсівай її з вітром —
У трави могутні, у густі ліси.
Розповідж мені казку, про таємниці життя
Розрадь, поможи...

і до ніг він припав
Ти деревом одним не міг дорости.
Однієї Твоєї мети не міг досягти;
Порадь мені — жити й прямувати туди —
У змару, до вітру, по над верхи пеньків,
До ясного неба, де Ти мене бажить хотів.

Гетьм. вірл. Ксеня Одежинська

В КРАЇНІ ЛОСЯ

Мейн — це найбільше на схід висунений стейт у США. Хоча східні стейти вважаються найгустіше заселеними, Мейн має ще мало населення, а більшість його простору вкрита непрохідними лісами. Серед тих лісів є дуже багато озер, струмочків та рік. Вода в цих озерах і ріках зовсім чиста.

Наш батько їздив на багато водних мандрівок з пластунами й часто про них розповідав. Я дуже хотіла поїхати колись на таку мандрівку, але батько завжди казав, що я замала. Отже я дуже втішилася, як батько сказав, що цього року ціла наша родина поїде до Мейну на водну мандрівку. Батько дістав топографічні мапи, і ми довго укладали нашу трасу. Я нетерпеливо чекала початку батькових ваканцій.

Перша ніч у лісі здавалася мені дуже страшна. Перш за все наша родина приїхала досить пізно і мусіла розтаборюватися в темряві. Як мій брат уже збудував ватру й я варила вечерю — чоловік, що вже тиждень там таборувався, прийшов до нас і почав оповідати про лосів та ведмедів, які живуть у цих лісах та часом приходять до людей. Він радив нам у такім випадку вилізти на дерево, бо ці тва-

рини небезпечні. Зараз по вечері ми пішли до шатра. Надворі падав дрібний дощ. По лісі щось ходило, бо було чути, як тріскали гілки, однак ми не звертали на це увагу, бо були змучені, і всі скоро поснули.

Я була дуже здивована, побачивши сине небо, коли ми вранці вийшли з шатра. Зараз по сніданку мої брати і я почали приготувати свій виряд на мандрівку. Близько полудня почали приїжджати інші члени нашої мандрівки. Це були знайомі батьків, з якими вони колись багато спільно мандрували.

Кожний день на мандрівці починався дуже рано. Зараз після снідання всі пакували свій виряд на човни і випливали в дальшу дорогу. Зранку ми найбільше веслували, і човни плили швидше. Під кінець дня молодші з нас вже не могли веслувати, і човни сповільняли біг. Так ми пливли аж до полудня, а тоді ставали на перекуску. Ми завжди закінчували її чекоюлюдою, бо це швидко давало нам енергію. Після відпочинку ми веслували далі і не переставали, аж поки не знайшли доброго місця на нічліг. Тоді їли смачну вечерю і сідали довколо веселої ватри. Розповідали байки й пригоди, палили коріння, виполоскане водою та висушене сонцем, яке найкраще горіло. Часто можна було знайти коріння з дуже цікавими формами.

Найпопулярнішим серед нас був Ямцьо.

Властиво Ямцьо не був особою, а гарним маленьким, смішним песиком панства К. У часі мандрівки всі його дуже полюбили. Він завжди з нами їв, сидів при ватрі, а під час плавби показував, куди їхати. Ямцьо виріс у великому місті і тому тепер, серед природи, все для нього було нове та цікаве. Він мусів усе понюхати, спробувати і на все тавкнути. Спочатку він боявся, але скоро привик і до кінця мандрівки став добрим таборовиком. Одного дня Ямцьо приніс звідкись велику кістку. Всі пробували вгадати, з якого звіра вона може бути та де Ямцьо її знайшов. 11-літній власник

Ямця був переконаний, що це кістка великого лося, якого Ямцьо в лісі загриз.

На п'ятий день плавби ми доїхали до місця, де були запарковані наші авта. Ми були вдоволені, що закінчили мандрівку щасливо — але одночасно нам було жаль, що мандрівка кінчиться і нам прийдеться роз'їздитись. Всі вирішили, що на другий рік знову поїдемо на якусь цікаву мандрівку.

Пл. уч. Оленка Левицька

(Допис нагороджений на 3-му Конкурсі Молоді у Філядельфії)

Олег Шевченко (15 р.)

студ. Педагогічної школи
в Нобл Парку біля Мелборну,
Австралія

ПРОЗРІВ

Петро давно прокинувся, але з постелі підніматися не хотілося. Був холодний зимовий ранок, аж занадто холодний для переважно соняшної Австралії. Знадвору вперто добивався вітер, шарпаючи стару віконну раму, і навіть у хаті відчувалися його крижані подихи.

Зрештою, навіщо було йому поспішати? І Петро приємно потягнувся, думаючи, як то гарно було не йти до української школи в цю суботу.

“Навіщо мене батько посилає до тієї клятої школи, — думав собі. — Хіба ж я українець? Я ж австралієць, бо народився тут, у Мелборні”.

Петро ніяк не міг зрозуміти, навіщо йому потрібні ті далекі українці, що живуть десь там, за залізною заслоною. Ліпше б було жити своїм життям вдома, ніж іти за прикладом батька. І що з нього за батько? Ніколи не буває вдома, завжди працює при тій нещасній громаді, то замітає залю, то розставляє столи, а город заростає бур'яном, травою, хата потребує ремонту.

Та хід його думок перебив материн стукіт у двері.

— Петре! Чи ти вже встав? — почувся її настирливий голос.

— Ще ні... — озвався знехотя Петро.

— То піднімайся скоріше! Снідай! Демонстрація ж починається в одинадцятій!

Петро був заскочений. Він же не казав матері, що протест проти масових арештів в Україні відбудеться сьогодні. Звідки ж вона дізналась?

— Я не їду. Я домовився з приятелями, що поїду на футбол, — не погоджувався Петро.

— Не говори мені дурниць! Що з тебе за українець, коли ти не підтримуєш своїх людей?! Поспішай, бо батько зараз виїжджає.

Петро давно вже знав уперту материну вдачу і здався. Не довго думавши, він одягся у старі джинси та пом'ятий піджак.

Побачивши неохайний вигляд сина, мати знову сердито наскочила на нього:

— Чи це ти в такому вигляді збираєшся їхати? Я не хочу тебе бачити в такому обтріпаному вигляді, та ще коли їдеш на поважний протест! Це ж буде сором нашої родині на весь Мелборн!

Почувши галас, батько теж з'явився, а мати відразу до нього:

— Ти бачиш, як твій синок одягнувся? Хіба це не сором?

Батько теж підтримав материні вимоги:

— Поки ти у цій хаті живеш, ти будеш вдягатися так, як батьки кажуть, — почав він поволі, але твердо пристукуючи пальцем по столі.

Петро бачив, в яке безвихідне становище він потрапив, і, щоб уникнути дальшої сварки, швидко переодягнувся.

У місті на “Сіті сквер” уже зібралося багато українців. Петро швидко сховався між ними, боячись, щоб його часом не побачив знайомий австралієць.

До Петра відразу підійшов молодий українець-демонстрант, певно, організатор, і всунув йому в руки плякат, хоч Петро не дуже

поспішав його взяти. Демонстрація розпочалася тихо, але незабаром пожвавилася, підбадьорилася. Українці вигукували, вимагаючи звільнити ув'язнених українських патріотів. Петро навіть не спостеріг, як теж захопився, і хоч спершу несміливо, але що далі, то сильніше став вигукувати: "Червоні кати! Звільніть українців"!

А тоді, як горів советський прапор, а на

вітрі гордо розвивалися два синьо-жовтих прапори над головами численного натовпу і пролунав могутній спів українського гімну, у Петра від зворушення защеміло серце. Він кинув погляд на величезну юрбу зацікавлених австралійців, і вони йому видалися такими далекими, такими чужими.

Альманах "Новий Обрій" ч. 5

МОЇ ВРАЖЕННЯ З МАНДРІВКИ ПО УКРАЇНІ

Цієї весни ми мали нагоду поїхати в Україну. Ми були там п'ять днів. За той короткий час ми не мали змоги побачити багато, але дещо спостерегли.

Ми відвідали Львів, Тернопіль, Київ і Канів. Львів гарне місто, на його вулицях ще досить багато людей говорять українською мовою. Львів мені нагадує Відень. Тернопіль, кажуть, дуже розбудувався після війни. Тут більшість людей говорять по-українському. Київ має інший характер. Він дуже гарний.

У містах, які ми відвідали, важливіші пости займають москалі. Коли до них звертатися по-українському, вони дуже злі, часто навіть не відповідають.

В Україні Тарас Шевченко дуже почитуваний, бо багато будинків, вулиць та пам'ятників мають його ім'я. У Каневі ми чули надзвичайний виклад про Тараса Шевченка. Я там довідався, що Ленін дав наказ відзначувати Шевченка. Це можливо на те, щоб заманити український нарід увійти в склад СРСР. Ми везли кілька пам'яток на пошану Тараса Шевченка. При перевірці у Бересті міліція дуже цим денервувалася: "Знову той Тарас" злісно казали міліціанти.

Тут дуже багато пропаганди — на будинках, в ровах попри залізні шляхи, всюди ми бачили гасла: "Ми з тобою, Ленін!" та "Виконаємо рішення 24-го конгресу партії!" Тури були цікаві, головне у Тернополі й у Києві, зокрема відвідини Київського Софійського Собору, але я спостеріг деякі перекручення фактів із договору Богдана Хмельницького з Москвою, бо тут, мовляв, "відбулося з'єднання руських земель" та, що це, немов би, була найбільша мрія українців.

Мене дивувало, що між Україною та іншими комуністичними державами на кордонах є дрти, вежі з кулеметами та світлами, можливо, що є навіть міни. Близько границь були касарні та арсенал з танками й інші во-

Київ, пам'ятник Миколи Лисенка.

енні машини. На границі була найгостріша контроля, що я колинебудь перейшов.

Деякі мої враження були гірші як я собі уявляв, а деякі ліпші. Мені здавалося, що не будемо в Україні чути української мови, але я чув її у Львові, а головно в Тернополі. Мені здавалося, що українці краще живуть. Деякі історичні пам'ятники викликали у мене враження, що українська культура, не зважаючи на історичні перешкоди, була дуже багата, що вона справді мала свої золоті роки. Побачивши Україну, я наблизився до неї, вона стала мені конкретнішою, ближчою моїм думкам і почуванням.

Пл. уч. Борис Гайда, Ст. Люїс, США

**Чи Ви вже вирівняли
передплату?**

РАНОК У ТАБОРІ

У таборі тихо; по всіх кімнатах сплять новаци. Час около 6-ої години ранку. Пташки починають щебетати. Раптом:

Новак: — Братчику! (Братчик не рухається. Новак скаче на ліжку і кричить): Гей, братчику!

Братчик: (прокидається) Га! Чого хочеш?

Новак: — Коли вставання?

Братчик: — Марку, йди спати. Ще маєш цілу годину. Йди спати, прошу!

Марко: — ОК! (кладеться на ліжку. За хвилину) — Братчику, я не можу спати.

Братчик: — То не спи, тільки вдавай, що спиш.

Марко: — Я поспробую...

(Ранок. Свисток)

Марко: (скачучи на ліжку братчика) — Гей, братчику, вставання!

Братчик: (зривається) — Скоро, йди збирайся на руханку!

Марко: — Не можу!..

Братчик: — М-а-р-к-у!

Марко: — ОК, братчику! Братчику, чи я можу піти до... (показує пальцем в напрямі лазнички).

Братчик: — Йди, вже йди!

Марко: (біжить, повертається). — Гей, братчику, нема паперу!

Братчик: — На, маєш.

Марко: — О, мені вже не треба йти.

Братчик: — Скоро збирайся!

Марко: — Братчику, хтось взяв мою шкарпетку!

Братчик: — Та маєш на нозі!

Марко: — О, є! Гей, братчику!

Братчик: — Що тепер?

Марко: — Куди ми маємо йти?

Братчик: — Надвір!

Марко: — О, є! (іде до дверей, вертається) —

Там з-з-зимно!...

Братчик: — Вдягнися тепліше.

Марко: — А в що?

Братчик: — Ой, іди вже, йди!

Марко: — Та йду вже! (Вибігає надвір)

Братчик: — Фу! Для такого новака не вистачає курс виховника, мені треба було перейти курс таборової няньки!!!

Пл. розв. **Нестор Максимович** (Філядельфія)

НА ТАНЦЮВАЛЬНОМУ ФЕСТИВАЛІ

Танцювальні групи під час виступів

У травні 1974 р. відбулася у Філядельфії 28-ма Конвенція Українського Народного Союзу, яка рівночасно відзначувала 80-річчя цієї відомої української об'єднаної організації на терені Америки. В рямцях цих відзначувань та з нагоди з'їзду великого числа делегатів на Конвенцію влаштовано великий Ювілейний Фестиваль танцю. Він відбувся у формі конкурсу та брали в ньому участь різні танцювальні групи зі США та Канади, зложені переважно із молоді — членів українських молодечих організацій. Жюрі, в якому були професійні українські знавці танку, визначили танцювальний ансамбль Марунчака із Монтреалю найкращим та нагородили його трьома із можливих чотирьох чаш. Нагороджені категорії включали оригінальність танцю, груповий виступ і сценічне виконання.

Танцювальна група СУМА з Нью Йорку п. н. "Верховинці" одержала чашу-нагороду за найкращі одяги.

Ст. пл. г. вірл. **Ксеня Одежинська**

„ЧОРНІ ОЧІ — ЯК ТЕРЕН“

У Нью-Йорку заповіджено велику теренову гру для юнаків. „Рисі“ дістали наказ прибути раненько, о 6:30 — на могилу-пам'ятник давнього губернатора Нью-Йорку — Петра Стайвезанта. У показчику історичних пам'яток хлопці вчитали, що вона знаходиться на сусідній від пл. домівки вулиці — біля старовинної голяндської церкви.

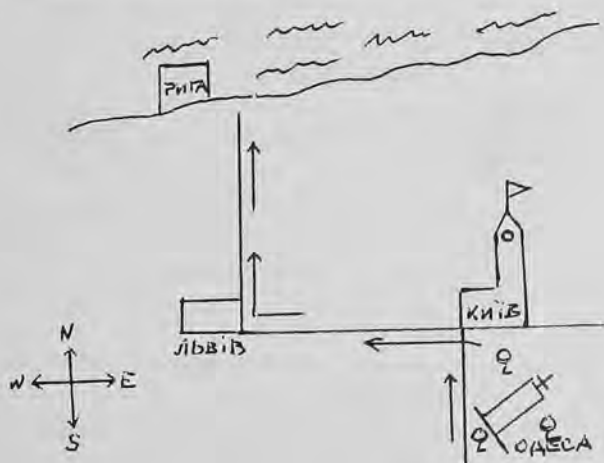
Ще було темно, коли вони один по одному заходили крізь залізну браму на подвір'я церкви. Справді, між деревами були надгробні плити з минулих століть, а на пам'ятнику виднів напис: „Петрус Стайвезант, Діректор Дженерал оф Нью Недеерлянд оф Куракао енд де Дач Вест Індіес — 1591-1672“.

Чекали. Врешті годинник на вежі церкви вибив 6:30 і тоді з-поза церкви вийшов до них друг Орест.

— Рисі! Ви маєте виконати важливе і небезпечне завдання — передати заграницю вірш. Ви тепер знаходитесь в Одесі. У Києві ви зустрінетесь з поетом Н. і від нього дістанете його останній важливий вірш. Цей вірш треба перенести вам через Львів аж до Риги в Латвії, де на кораблі чекатиме на вас післанець із Заходу“.

— Друже, а як ми розпізнаємо поета Н.? — перервав нетерпляче Ігор. Він бо вже був готовий бігти до „Києва“.

— Ваше гасло для поета, для післанця із Заходу і для інших довірених людей, це — „Чорні очі“, а відгук — „Як терен“. Уважайте, бо скрізь повно тайної поліції, яка пильно слідкує, щоб ніякий вірш не дістався закордон. — Друг Орест дав Андрієві кусник паперу з нарисованим пляном їхнього шляху.

Пішли порожньою ще вулицею на північ. Переходили авеню одну за одною та ратуші не було видно. На одному розі зауважили друга Миколу у пл. однострою. Оглядав вікно книгарні і навіть не відгукнувся на їх привіт, хоч і подивився на них.

— Ти бачив, яке він пір'я мав на капелюсі? — засміявся Олег. Це ж струсяче, таке як давно колись уживали дами...

— Або три мускетери!

— А властиво до якого куреня УСП він належить? Я щось не знаю, хто такі речі носить, — роздумував уголос Олег. — Може Хмельниченки?

Дійшли до 6-ої авеню, і хоч не раз там бували, аж тепер побачили, що міська бібліотека приміщувалась у стародавній ратуші з вежею і годинником. При вході бібліотеки і далі побачили кількох ст. пластунів в одностроях. Кожний з них стояв окремо — один читав уважно газету, другий ніби чекав на автобус, третій проходжувався з песиком на шнурочку. Підходили Рисі й обережно шептали „Чорні очі“, але у відповідь діставали то „це скарб“, „як діамант“ чи ще щось. Не знали, що далі робити, особливо, коли Ігор у відповідь на гасло дістав „це терен“. Може це так і мало бути? Та саме тоді з-за рогу ратуші вийшов друг Юрко. Ігор підійшов до нього і нарешті почув довгоочікуване „Як терен“. Рисі відійшли з ним убік.

— Ось тут маєте мій вірш. Та будьте дуже обережні — за вами слідкують. А ви мусите передати цей вірш на Захід. Але якщо побачите якихось підозрілих осіб, що слідкуватимуть за вами, то краще знищити вірш, аби тільки він не дістався їм до рук. А до Риги можете дістатись тільки через Львів.

Андрій боявся за вірш. Таж довкруги повно старших пластунів...

— Алеж вони нічим не підозрілі, а друг Юрко ясно казав „коли побачимо підозрілих“.

— Як не підозрілі!? А друг Микола хіба не підозрілий. Ось він уже надходить. Ти не бачиш, що його старшо-пластунська відзнака пришита догориногами? Це не підозріле?

З мапи виходило, що щоб дійти до Львова, треба було йти по 6-ій авеню. Відійшли вже кусок дороги, коли оглянувшись побачили, що друг Микола йде за ними. Рішили зробити так, як робиться завжди на всяких детективних фільмах — втекти і змити шлях.

Кинулись бігти. Скрутили в бічну вулицю, а тоді старались бігти паралельно до 6-ої авеню. На вулицях вже був рух, тягарові авто заслонили другий бік вулиці, перехожі також допомогли збільшити віддаль між ними й Миколою. Заховались за велике тягарове авто, а коли друг Микола пробіг далі, стали нараджуватись.

— Хто знає, що перед нами, — рішуче говорив гуртковий Андрій. — Я думаю, що нам треба конечно вивчити вірш на пам'ять, а папір знищити. Тоді матимемо добрі шанси.

— Та хіба можна так хутко вивчити вірш! — ойкнув Славко.

Андрій витягнув вірш. — Це не так страшно. 6 рядків і нас 6. Кожний може вивчити чотири рядки!? А щоб було по порядку, то вчимо так, як стоїмо по величині в лаві.

Справді, кожний хутко досить вивчив свою частину. Тоді Андрій порвав папірець на дрібні шматочки ще й поклавши біля стовпа запалив сірником.

Перехожі невдоволено поглядали на них, але як правдиві ньюйоркчани — нічого не казали. Та ось — бігом повертався друг Микола. Побачив їх і кинувся до Рисів. Андрій швидко розтер ногою попіл і хлопці побігли в напрямі 6-ої авеню. Та тільки звернули за ріг, як їх обступили "Олені". Сильно схопили і тримали за руки. А на стовпі висів плакат "Львів". Здалеку добігав друг Микола. Він сказав Рисам, що вони арештовані і мусять піддатися обшукові. Та "Олені" нічого не знайшли. Порадившись друга Миколи, випустили їх. Оглядаючись на Оленів, що здалеку йшли за ними, Рисі поспішили в напрямі "Риги" — над ріку Гадсон. Здалеку видно було вже комини кораблів і щогли. Що там робити, як знайти когось з Заходу — не уявляли.

Вступ до поодиноких пристаней і так був заборонений. Ходили від однієї брами до другої, аж вкінці дійшли до однієї, що не тільки була відкрита, але й мала напис "Просимо відвідати". І там зустріли друга Ореста.

— Чи хтось слідив за вами? — спитав.

— Так. Цілий час переслідував нас друг Микола. А пізніше зловили Олені...

— Опишіть, що підозрілого ви завважили на другові Миколі, — сказав друг Орест і став все записувати.

Почали від старшо-пластунської відзнаки, струсячого пір'я, кокарди на штучах... Тоді ще пригадали, що мав рожеві окуляри, пояс з якоюсь блискучою пряжкою, волосся зачесане назад, гудзики в сорочці були розщеплені, а в задній кишені штанів стирчала дерев'яна лінійка...

— Добре. Це майже все. Тепер ідіть на цей корабель, пошукайте післанця з Заходу і передайте йому, якщо щось маєте.

— Маємо, маємо! — запевнив Андрій.

Ввійшли на корабель. Він був відкритий для публіки і на ньому вже було кілька груп молоді з різних шкіл — для оглядин. Шукали за кимсь знайомим. Нікого з пластунів не побачили, хоч обходили корабель два рази.

— А може це онтой кавбой, — завважив Ігор. Опершись на поруччя, вниз у воду дивився якийсь чоловік. Бачили його тільки ззаду. Був у клітчастій сорочці, дангаріс, так як і більшість, але на голові у нього був великий тексаський капелюх.

— Спробуй ти, — визначив Ігоря Андрій.

Ігор підійшов і також оперся об поруччя. Чоловік саме відвернув голову в другу сторону.

"Чорні очі", — ніби сам до себе проказав Ігор. Чоловік обернувся до Ігоря. Це був сам станичний. Він усміхнувся і сказав "Як терен".

— Я маю передати вірш, — почав був Ігор, та згадав, що вірш спалений і кинувся до хлопців. Андрій хутко витягнув папір і олівець і по черзі списував від хлопців рядки вірша. За кілька хвилин передали вірш станичному.

— Чудово. Дуже добре! Це кінець вашого завдання. Тепер можете йти до домівки. О 2-ій годі там буде збірка і проголошення вислідів гри.

Рисі сиділи в ресторанчику навпроти пристані і жадібно їли "піццу". Незабаром побачили, як на корабель увіходив гурток "Лисів". А коли повертались до домівки, бачили то тут, то там у бічних вулицях інші гуртки.

Це була цікава теренова гра і залишилась назавжди в їхній пам'яті.

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошкина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO

Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

СТРУННА ОРКЕСТРА МУЗИЧНОГО ІНСТИТУТУ

ІМ. М. ЛИСЕНКА В ТОРОНТІ

Концерти у Філадельфії і Нью-Йорку

Майже одночасно із заснованням Музичного Інституту ім. М. Лисенка в Торонті, близько 25 років тому, проф. Іван Ковалів, організатор і директор цього Інституту, почав творити перші камерні ансамблі із кращих учнів своєї скрипкової класи. Проте, музичні студії нелегкі і вимагають куди більше праці, хисту, витривалості, як усі інші студії, щоб дійти до будьяких мистецьких успіхів.

Пройшло понад п'ять років заки вдалось розвинути та об'єднати окремі струнні ансамблі в повну струнну юнацьку оркестру, а ще других п'ять років, щоб ця юнацька оркестра поповнилась, зросла і стала повновартісною мистецькою одиницею.

Велику допомогу проф. І. Ковалеву дали співробітники — учителі гри на струнних інструментах у цьому Інституті, а особливо п. Христя Колесса-Герич (віолончелістка), п. Лев Білошицький (контрабасист). З їх клас почали припливати згодом повновартісні учні — члени оркестри.

Зріст Струнної Оркестри Муз. Інституту — це з одного боку зріст цілого Музичного Інституту, а особливо його фортепіанових клас (п. Марти Кравців-Барабаш і п. Антоніни Ярошевич), бо від них не один учень перейшов у струнні класи, а там і до Оркестри. Інші ж акомпаніювали або брали участь як солісти у концертах Оркестри.

З другого боку зріст Оркестри це наполеглива, фахова, методична праця її диригента проф. І. Ковалева, який, починаючи з легших творів барокової музики і включаючи ступнево дедалі тяжчі твори композиторів різних діб, розвинув Оркестру у повновартісну юнацьку мистецьку одиницю.

Перші виступи Струнної Оркестри — це участь у різного роду шкільних (особливо Шевченківських) концертах, святах державности, єпархіяльних святкуваннях із власними точками чи як акомпаніємент хорам (збірним дитячим, церковним збірним, чи хорові Свято-Миколаївської церкви). На початку 1960-их років Оркестра часто виступала також на фестивалях Ківаніс, здобуваючи перші нагороди, а 1962 року завершила десятиріччя Музичного Інституту ювілеєм у 50-річчя смерті свого патрона Миколи Лисенка.

У тому часі почались також періодичні щорічні концерти Струнної Оркестри з її різноманітними програмами. Репертуар відтоді почав ступнево зростати так, що сьогодні бібліотека оркестри начисляє близько 100 менших і більших творів (деякі з них на повну симфонічну оркестру), в чому Оркестра має шістдесят (60) повністю випрацьованих творів, тобто десять концертних програм.

Поруч з концертами у Торонті Оркестра почала виїжджати поза Торонто: до Гамільтону, Лондону (Онт.), Кіченер та до більших міст США (Детройт, Клівленд, Чикаго та ін.). Року 1967-го Оркестра закріпила цей період концертом у 100-річчя Канади, а у вересні 1969 вона виїхала у зменшеному складі до Риму на посвячення Собору св. Софії, беручи участь у відомому величому концерті.

Саме тоді почав проф. І. Ковалів давати у програми концертів виступи солістів — учнів Муз. Ін-ту, які кінчили, або вже закінчили свої музичні студії. Між ними скрипаль Ореста Ковалева (постійного концертмайстра оркестри), Зеню Кушпету (фортепіан), Харитю Голод (віолочеля), композитора Зенона Лав-

ришина (фортепіан) та інших.

Найбільшою турботою проф. І. Ковалева було придбати твори українських композиторів для Оркестри, яких, за винятком двох-трьох творів, бракувало для такого ансамблю, а які українські композитори почали творити щойно в останньому десятиріччі. Проте сьогодні оркестра має вже в репертуарі більше ніж десять творів українських композиторів, між ними твори Витвицького, Ковалева, Ж. Колодуб, Лавришина, Шамо, Штогаренка й ін.

Струнна Оркестра Муз. Ін-ту в Торонті здобула собі симпатію не тільки широкої української публіки — любителів музики та критиків, але й знайшла прихильну оцінку серед чужинців. Ось декілька голосів:

“Оркестра виконувала із майстерною увагою. Інтонція і звук були добрі, зміни темпів інтелігентні й цікаві і виконання у цілому радувало. Рівновага у окремих (струнних) секціях і в цілому ансамблі була подивудісна”. (Ленора Кравфорд, “Лондон Фрі Прес”).

“Знамените відображення музики. Добрий тон, гарна інтонація, чудове спостереження динаміки. Добра звучність внутрішніх голосів, знаменита рівновага у тоні наскрізь” Джемс Нілсон, а джудікейтор).

До цього можна б додати похвальні слова і своїх критиків. Наприклад: “Від перших звуків відчувалося прецизію, зрілий тон, дисципліну, опрацювання деталей, при одночасному виведенні широкої, формальної лінії”. (Д-р Б. Кушнір, “Свобода”). “Оркестра може дозволити собі грати на найвибагливіших концертах” (В. Софронів-Левицький, “Новий Шлях”).

Вже від кількох років плянує проф. І. Ковалів виїхати із Струнною Оркестрою до таких головних центрів як Нью Йорк, Філадельфія, Монреаль. Цього року саме цей плян увінчався успіхом. 12 і 13 жовтня Оркестра гратиме у цих містах: субота — 12-го жовтня у Філадельфії, а в неділю 13-го — в Нью Йорку.

Пластова молодь, яка знайде між членами Оркестри чимало друзів (колишніх чи все ще активних пластунів) повинна особливо підтримувати ці концерти, не тільки з уваги на добро української музичної культури, але в першу чергу для добра самої Струнної Оркестри, щоб, даючи докази уваги до її праці, допомогти їй якнайшвидше зрости у повну українську симфонічну оркестру.

М. Янішевська

ЖУРНАЛІСТИЧНИЙ КОНКУРС ДЛЯ МОЛОДІ

Управа Спілки Українських Журналістів Америки проголошує оцим КОНКУРС, призначений для української молоді в США, на статтю або репортаж українською мовою.

У конкурсі можуть брати участь молоді українці до 25-го року життя, що живуть на терені США та пробують пера в журналістиці. Стаття або репортаж на довільну тему можуть бути або написані окремо на цей конкурс, або вже давніше друковані на сторінках української преси.

Твори можуть присилати молоді автори безпосередньо до журі, а друковані статті чи репортажі можуть пересилати редакції українських журналів. Із друкованих уже творів береться до уваги тільки ті, що появилися в 1973 і 1974 роках.

Спілка Українських Журналістів Америки визначила нагороди на найкращі чотири твори у висоті: 1-ша нагорода — 100 дол., 2-га — 50 дол., 3-тя — 30 дол., 4-та — 20 дол.

Реченець надсилання творів на конкурс: **31 грудня 1974 р.** Після проголошення вислідів конкурсу буде влаштований Вечір нагороджених і вирізнених молодих журналістів.

Управа СУЖА просить редакції українських часописів та журналів і молодих авторів надсилати конкурсні твори на адресу секретаря СУЖА, подану нижче. Імена авторів і назви часописів, що надсилають твори на конкурс, треба подавати в окремому заклеєному конверті, позначеному гаслом, яким треба позначити також конкурсний твір.

Журі конкурсу складається з членів Управи СУЖА в особах: Ольга Кузьмович, Михайло Островерха, Іванна Савицька.

**Управа Спілки Українських Журналістів
Америци**

Адреса для конкурсної пошти:

Olha Kuzmowych

221 Fire Island Ave.

Babylon, L. I. NY 11702

Друзі і Подруги!

Чим більше буде передплатників, тим кращим буде наш журнал «Юнак». Тому хай кожний чи кожна з Вас: 1) подбає, щоб всі члени Вашого гуртка стали передплатниками «Юнака», 2) приєднає для «Юнака» принаймні одного нового передплатника з-поміж тих Ваших друзів чи подруг, що не належать до Пласту.

Мандрівний табір „Сіцилія... без слів“

Користаючи з вільного часу у Світлому тижні, шість пластунів студентів Українського Католического Університету в Римі вибралися на п'ятиденну прогулянку на Сіцилію.

Сіцилія — країна краси природи, збагачена залишками грецьких, арабських та норманських культур, це справжній „рай“ для мистця і туриста. Годі описати її коротким репортажем, подати характеристику цього острова. Недарма ми свою подорож вкінці назвали: „Сіцилія... без слів!“

„Вирушаємо в мандрівку“; зправа на ліво: Т. Лончина, Р. Палічук, Р. Лагода, М. Кузьма, Л. Онуферко, М. Томашек

У вівторок, 26 квітня, ми вирушили поїздом із Риму. Вночі минали такі міста як Неаполь, Салерно, аж уранці доїхали до Віллі Сан Джованні та пороном перепливли до Месіни, головного порту Сіцилії. На початку за-

знали розчарування у країні сонця і помаранчевих садів — стрінув нас дощ! Однак ми не зневірилися та, гукнувши пластове „Ніщо нам лихо, ні пригоди!“, рушили оглядати місто.

Найважливіший архітектурний шедевр Месіни — це катедра. Храм, як майже всі важливіші церкви в Сіцилії, збудований у XI-XII вв. за норманських часів. Цікава дзвіниця з величним астрономічним годинником. О год. 12-ій всі фігури в ньому починають рухатися. Нутро катедри проявляє візантійський вплив. Найкраща в ньому мозаїка Пантократор-Вседержитель в абсиді.

„Обід в Палермо“; зліва Онуферко, Кузьма, Томашек, Лагода і Палічук

Шукаємо за українською душею. Сонце заглядає із-за хмар, а наша мета: Салезіянський теологічний інститут. Український священник, о. Теодор Кудла, салезіанин, вітає нас і запрошує залишитись на нічліг. — Семінарія ім. св. Томи Аквітанського стоїть на високому горбку і домінує над цілою Месіною. За семінарією, на схилі горбку, стелиться чудесний парк, на весні вкритий різноманітними дикими квітами. Більше ніж 2000 дерев прикрашують цілий терен; усі дерева посадив о. Теодор. Отці салезіани прийняли нас дуже ласкаво.

Наш дальший пункт — Палермо. Катедру в Палермо почали будувати в 1185 році, а завершили щойно в 1801 р., тож тут різні стилі

з різних часів. Характер церкви — грандіозно елегантний; два головні стилі у катедрі — норманський і готичний.

Чудесна Капелля Палатіна у Королівській Палаті (Паляццо Реале). Ця каплиця в стилі базиліки. Всередині вона вкрита мозаїкою. Тут зображені сцени зі старого й нового Завітів.

Із злиття арабської і норманської культури твориться унікальний сіцилійський стиль мистецтва. Добрим прикладом цього є церква св. Івана Аскета (з еремітів), завершена червоними гемісферичними банями. Цікаво, бо видно як у церкві християнське мистецтво впливало на ісламське.

Недалеко від Палермо лежить місто Монреале. Там катедрі з другої половини XI ст. До її будови від того часу нічого не додано, так що зберігся гарний оригінальний вигляд. Внутрі краса! Мозаїки, що прикрашують цілу катедрі, вражають неймовірною силою постатей і кольорів. Біля катедрі стоїть монастир бенедиктинців із XII-XIII століття. Не розпорошуючи вражень з катедрі, монастир делікатно доповнює це безцінне сховище мистецтва, яким є Монреале.

Вночі рушаємо до старовинного грецького міста Сіракузи, входимо в далеке минуле. Вранці опинюємося в зовсім іншому світі, а ціла прогулянка набирає дуже відмінного характеру. Найважливішим монументом у Сіракузах є місто Неаполіс, свідок величчя греко-римської доби. Тут стоїть у руїнах грецький театр, не збудований, а вирізьблений із самого каменя-вапняку, якого біля Неаполісу багато. Ще можна бачити одну з величезних копалень цього каменя. Відома в'язниця "Вуха Діонісія"; її назвав був так маляр Караваджо через форму входу до неї. Існує легенда, що Діонісій Старший підслухував розмови в'язнів, бо в'язниця має надзвичайні звукові властивості.

Археологічний музей дуже цікавий; документує праісторичні, грецькі, сіцилійські й сіцелотські періоди. Виставлені праці з елінської, римської, палеохристиянської і візантійської доби, багато цікавих таблиць із старими грецькими написами та численні старовинні посудини різних стилевих декорацій.

Катедрі в Сіракузах колись була дорійським храмом (V ст. перед Христом). Її перемінено в християнську церкву 640 р. Фасада є з XVIII ст., але всередині ще зберігся первісний базиліковий план з трьома навами.

Мандруємо далі на північ. Затримуємося в Катанії з наміром поїхати на вулкан Етну, але це нам не вдається. Ввечері заїжджаємо

Пластові пісні на вулиці Таорміни. Зліва: Кузьма, Онуферко, Лончина, Томашек і Палічук

до міста Таорміни, останній наш перестанок у Сіцилії. Таорміна побудована на високій скелі і гордиться найкращим видом у цілій Сіцилії. Місто нагадує часи середньовіччя. У довкіллі його панує відчуття радості життя. Важливий пам'ятник старовини — це грецький театр. Сам театр дуже добре зберігся, у ньому надзвичайна акустика. (Ми зі сцени співали українські пісні). У задньому плані стелиться чудова панорама з моря до грандіозного кратеру Етні.

Перед церквою Св. Миколи в Барі; зліва: Онуферко, Кузьма, Лончина, Палічук, Лагола, Томашек

Ввечері рушаємо в далеку дорогу. З Месіни перебираємось на континент, їдемо на схід. В неділю вранці заїжджаємо до міста Барі. Нарешті маємо нагоду відвідати св. Отця Миколая. Після Служби Божої в базиліці в одного східного священика, вертаємося назад до Риму.

Ст. пл. Т. Лончина

ЗАКОРДОННІ ВАКАЦІЇ

Попри рясні сади, крутою 104-ою, їдемо на вакації — моє “Камеро” і я.

Ранок погідного серпневого дня. Небо чисте, прозоре, сухий вітрець колише золотий достиглий лан. На горбках пасуться корови, а цьогорічні лошатка підбігають за своїми матерями.

Кілька невеликих містечок, “Джейдо”, “Західня Греція”, “Праві роги”, “Дубовий сад” і вже міст до Канади. Посередині мосту прапори — зоряний американський, синьо-білий — Об’єднаних Націй і канадській кленовий листок.

Найдовша неозброєна границя поміж двома державами і звичайно не багато клопоту при переїзді. Різні електронічні апарати перевірили моє авто, а гарна дівчина запитала мене — чи не перевозжу, часом, чогось забороненого до Канади.

“Ні!” — відповідаю.

“То бажаю вам щасливих вакацій” — усміхнулася і пустила мене до Канади.

Дорогою королеви Єлисавети, мінаю Гамільтон, Бурлінгтон Скайвей; зовсім інші краєвиди, вже нема хвилястих горбків, а сади розкинені на плоскім пісковім ґрунті. Об’їжджаю озеро Онтаріо — може за рік вже буде ходити пасажирський корабель із США до Канади.

На овиді високі вежі Торонта.

Торонто — індіанською мовою — “місце зустрічі” — дуже влучне. Чи старовинні племена червоношкірих знали, що тут і українці будуть мати усі свої конвенції та з’їзди?!

Слідкую за дороговказами на “CNE” — Національна Канадійська Виставка — найбільша щорічна виставка у цілому світі.

Розташована над берегом Онтаріо — 350 акрова площа із своїми парками, водограями, показовими залами, павільйонами, спортовими майданами та відкритими сценами — виставка сама собою мов малий світ.

Там можна побачити усі здобутки канадської індустрії, хліборобства й культури.

Величезні машини переплетені островами квітів, тут расові голови коней, а тут гокей, там городина, а тут виставка кераміки; концерти, покази народніх танків, кінні перегони, показ рогатої худоби — і ресторани, будки з морозивом та “гарячими песиками”...

Показ засобів транспорту в минулому. Фото: ст. пл. Богдан Петрів

Сама брама імпозантна, трохи “пахне” Константином чи Наполеоном, а на самому вершку крилата богиня перемоги. (З такою навалою туристів, канадська поліція напевно до неї щиро молиться).

За брамою інший світ. Нагадує трохи Експо, трохи Волта Діснея, можна порівняти її до “карнавалу” й господарської виставки.

Виставку тяжко оглянути за один день, хіба що проїдешся над площею мініатюрним поїздом, — але це дає лише дуже загальний вигляд.

Тяжко описати всі павільйони, будинки, залі, площі та імпрези. Мене особисто цікавили павільйони Далекого Сходу та ботанічні виставки, не без того, що пішов оглянути советський павільйон, де, на жаль, не знайшов майже нічого українського — зате у Міжнародному Павільйоні був український кіоск.

Довкало Міжнародного Павільйону — ресторани різних народів, де можна замовити шишке-баб, еґ-фу-янґ, тамаліс чи наші вареники — і всюди “міжнародня” кока-коля.

У павільйоні огородництва, прегарні “Арфи Еоля” (музичні водограї) освітлені різнокольоровими переливами світел.

Упродовж вистави відбуваються концерти, виставки, спортові змагання, кінні перегони та покази свійських тварин.

Дуже цікавий хокейовий будинок "гол оф Фейм", де поміщені портрети і знімки усіх славних гравців.

Вид на штучний острів "Онтаріо" із його забудованнями. Фото: Б. Петрів

Але мені найкраще подобалися забудовання "Онтаріо Плейс", переділені від вистави пасмом води.

Відразу над берегом, велика залізна куля, занурена до 1/4-тої у воді — виглядає зовсім так, як будинок США на Експо (хто від кого "вкрав"?). Там містяться дві театральні залі. Ціла ця вистава Онтаріо побудована на штучно висипаних островах. Фантастичне місце; там знайдете усе: людей, рух, крамниці; або як хочете, спокій, тишину з гарними краєвидами.

Можете полетіти гелікоптером або попливти човном, можете послухати доброго концерту (клясичного або модерного "рак"), годувати лебедів і качок чи піти оглянути канадійський військовий корабель. Зараз недалеко "Онтаріо Плейс" відбуваються покази водного лещетарства.

На закінчення виставки канадійське летунство має великий показ своїх літаків. Над головами глядачів моторні летуни творять формації, роблять акробатичні штуки з літаками та перелітають над вершками дерев.

А ввечері штучні вогні — ціла виставка переминається у симфонію барв — на небі розсипаються каскади веселкового кольору зірок, з'являються пави, змії, китиці квітів, барви переливаються одна в одну і ціле небо палає.

А я стою і дивлюся, думаючи, що конечно треба буде приїхати на другий рік, щоб усю цю виставку "докладно" побачити.

Розбанич

Разом з передплатою прохаємо
вислати пожертву на ПРЕСФОНД!

ПЛАСТОВИЙ ВІДДІЛ У МУЗЕЮ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ В РИМІ

Осередок Праці УСП-ів у Римі повідомив, що створив при Музею У.К.У. "Пластовий Відділ", завдання якого зібрати матеріали, зв'язані з пластуванням в Європі. Тим способом пластуни хочуть зберегти матеріали, зв'язані з діяльністю Пласту в минулому й сучасному на терені Європи й України, для свідчення про Пласт перед суспільством і для передання пластової традиції майбутнім поколінням.

"Пластовий Відділ" Музею буде складатися з двох частин.

а) Історична частина, де зберігатимуться матеріали із самих початків Пласту в Україні, як також із пластових таборів, зустрічей, Свят Весни, прогулянок тощо.

Організатори починають збірки фотографій з історії Пласту та звертаються до пл. сеньйорів і ст. пластунів, щоб пересилали цікаві знімки до Музею.

б) Мистецька частина музею присвячується молодій пластовій творчості, особливо творам з пластовою тематикою. Звертаються головню до ст. пластуництва і до юнацтва, щоб прислали свої найкращі твори (малюнки, графіки, дереворити, вишивки, гончарські вироби тощо). Повинні це бути праці, з якими авторові найважче розпрощатися, бо тільки тоді вони матимуть справжню вартість.

Всі експонати будуть зареєстровані в окремій книзі, фотографії упорядковані в альбомах. За матеріальну допомогу буде видана посвідка. Окрема книга буде призначена для підписів відвідувачів. Печатка Музею УКУ з пластовою лілеєю точно означить кожний пластовий експонат.

За "Пластовий Відділ" в Музею УКУ відповідає зараз ст. пл. Юрій Чировський або ж відповідає ОП УСП у Римі під дирекцією Управи Музею.

Подаючи ці інформації про створення "Пластового Відділу" в Музею УКУ, редакція "Юнака" закликає своїх читачів посилати до Музею свої праці, давні фотографії чи матеріали та допомагати "Пластовому музеєві" своїми грошовими пожертвами.

Адреса музею:

Gruppo di "PLAST" (Museo)
Chiesa SS Sergio e Bacco
Piazza Madonna dei Monti, 3
00184 — ROMA — Italia

ДЛЯ ВАШИХ АНГЛОМОВНИХ БІБЛІОТЕК — ПЕРЕКЛАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Ви напевно запримітили, що на полицях ваших американських чи канадських шкіл є багато перекладів з німецької, французької, італійської, еспанської чи російської літератур. І напевно ви не раз думали — а чому не з української літератури? Правда, досі, не було багато окремих видань перекладів на англійську мову, крім вибраних творів Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, недавно Стефаника і час-до-часу інших. Тепер у США є успішне видавництво Libraries Unlimited, що його заснував д-р Богдан Винар. 1972 року окремий відділ цього видавництва він назвав "Українське Академічне Видавництво" (Ukrainian Academic Press), яке видає переклади української літератури чи наукових творів з ділянки українознавства.

Досі це видавництво вже видало кілька дуже добре зроблених перекладів. Часто вам потрібно для школи писати праці про якусь прочитану книжку. Ви можете вибирати, наприклад, також переклади! Тому ви можете просити бібліотеки у ваших школах чи у ваших місцевостях, щоб замовляли переклади з української літератури. Наприклад:

1. Двомовне видання українських новел, коротких оповідань:

Modern Ukrainian Short Stories. Edited by G. S. N. Luckyj
Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, Libraries Unlimited, 1973. 228 pp. \$8.50.

2. Переклади оповідань Василя Стефаника і праця про письменника:

Struk, D.S., *A Study at the Heart of Existence*, Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1973. 200 pp. \$8.50.

3. Відома повість "Чорна Рада":

Kulich, Panteleimon *The Black Council*.
Abridged & translated by G. & M. Luckyj.

Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1973. 123 pp. \$7.50

4. Для дорослих є також "Невеличка драма":

Pidmohylny, Valerian *A Little Touch of Drama* Trans. by G. S. N. Luckyj. Littleton, Colorado, Ukrainian Academic Press, 1972. 191 pp. \$7.50.

Адреса:

*Ukrainian Academic Press
Libraries Unlimited, Inc.*

P.O. Box. 263

Littleton, Colorado, 80120

У видавництві готується вже багато інших праць і перекладів. Чим більше книжок ми будемо купувати (наприклад, як подарок для приятелів!) і замовляти для бібліотек — тим більше нових видань будемо мати з цього нового, корисного Українського Академічного Видавництва.

Л. М. Л. Онишкевич

ПРО КОЗАКІВ — ПО-НІМЕЦЬКОМУ!

Якщо ви вчитель німецької мови ви маєте приятелів, що читають по-німецькому, чи бажаєте збільшити вашу шкільну бібліотеку, ви можете придбати нову книжку перекладів з української літератури д-р Анни Галі Горбач.

"Пригоди в дикому степу" — це збірка 8 оповідань про козаків відомих українських письменників: Пантелеймона Куліша, Марка Вовчка, Олесь Бердника, Василя Шевчука і Володимира Малика. У книжці перекладачка подала пояснення про історію українських козаків та словничок визначних постатей і висловів.

Книжку можна замовляти у видавництві:
*Wilde Steppe — Abenteuer: Kosakengeschichten
Herausgegeben von Anna-Halja Horbatsch
W. Fischer-Verlag, Göttingen, 1974.*

Л. М. Л. О

Байка у прозі

Шибка закохалася у Камінь.

— Ах, який він круглий! Ах, як він літає! Аж гуде! Куди птахам до нього! О, на нього можна полягати в скрутну годину! О, прилинь до мене любий, я навіки твоя!

Камінь прилетів і полетів.

— Він розбив моє життя! — кричить тепер Шибка. — Я повірила йому а він... Жорсткий!

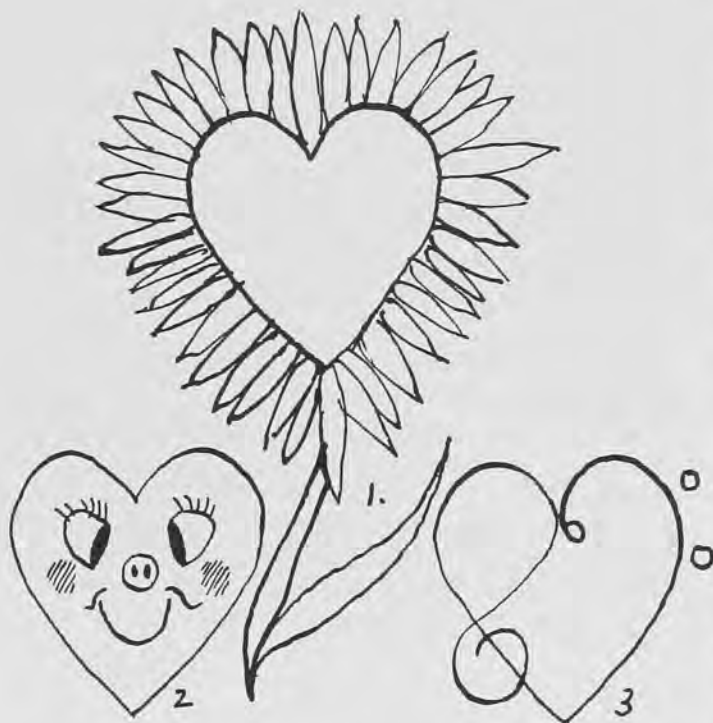
СТОРІНКА РОЗВАГИ

РОЗГАДКА ЗАГАДКИ

із числа за червень-липень ц. р.

Рисуємо серця...

1. Серце квітки — пл. уч. Богданна Левицька
2. Серце сміхуна — пл. уч. Ліда Куцій
3. Музичне серце — пл. уч. Марія Бах

Усі три із 12-го Куреня УПЮ-ок ім. Ганни Барвінок у Рочестері.

УСМІХНИСЯ...

На "Стежках Культури" 6

Питання: — "Чи старався Ти нав'язати на таборі дружбу?"

Відповідь: — "Так, але мене зловили..."

НАЙВАЖЛИВІШІ ЧИСЛА

(казочка-жарт)

Стрінулися раз на дорозі 4 і 5 та почали перехвалюватися: 4 говорило так:

— Я дуже славне число! Тільки подумай: є 4 сторони світу, а кожна кімната має 4 стіни, кожна тварина має 4 ноги, кожний віз 4 колеса, а кожний дім 4 кути.

А на це 5:

— Я ще важливіше. Є чейже 5 пальців на кожній руці й нозі, і які б люди були нещасливі, якби їх мали тільки по 4. Багато квіток має по 5 пелюстків, а чи нема 5 частин світу? І ось я не так дуже хвалюся, як ти, хоч і важливіше від тебе.

Так сварилися ще довго і почали битися. В час бійки зробилося з них 20. Але між 2 і 0 знов почалася сварка. 2 хвалилося, що кожний палик має два кінці, а кожна корова 2 роги, кожний чоловік має 2 очей, кожна картка паперу має 2 сторінки, кожна птаха має 2 крильця. О говорило, що без нього не обійдеться жадне 20 ані 100, ані навіть страшні білійони, що без нього не можна написати навіть таких чисел, як 203 чи 510.

Були б ще так довго сварилися, але стрінули по дорозі 1, що вийшло на прогулянку. 1 запиталося, чи може до них прилучитися.

2 і 0 згодилися, тоді 1 сказало так: "Я буду йти в середині, між вами, бо як стану за вами, то будете варті тільки 201, як стану на переді, то буде з нас 120, але як стану в середині, то будемо творити аж 210.

1-ка сміялася зі сварки 2 з 0, і казала: "Я є також дуже важливе число, бо є тільки 1 Бог, кожна людина має 1 батьківщину, у світі є тільки 1 Україна і 1 Дніпро, з 1 творяться всі інші числа, людина має 1 ніс, і 1 уста, кожне живе створіння 1 голову. Але я цим не чванюся, бо знаю, що всі числа однаково важливі. Ось візьмімо 3. Також дуже поважне число. Бог перебуває в Трійці, а праведні люди христяться тричі. Три рази денно треба їсти, а школярі мають три рази ферії: різдвяні, великодні й літні".

Так розмовляючи дійшли до хатки пані добродійки 7.

Ця пані дуже миле число: є 7 днів у тижні, за 7-ма горами й 7-ма долинами мешкає король з казки, а великий віз на небі має 7 зірок. 7-ка дуже втішилася гостями, попросила всіх до хатки й подала вечерю. В хаті у 7 були

вже інші гості. Була там 5 і 9. 8 не могло прийти, бо занадто стиснуло собі пояс і зробилося з нього два коліщата. Мав до нього прийти лікар зшивати коліщата разом. 6 мало дуже добрий гумор: ставало догори ногами й уда-

вало 9. 9 щиро з цього сміялося.

Всі пили і їли, тільки зле зробили, що нас до товариства не запросили.

Яким Вечер (з "Євшан Зілля")

Степан Руданський

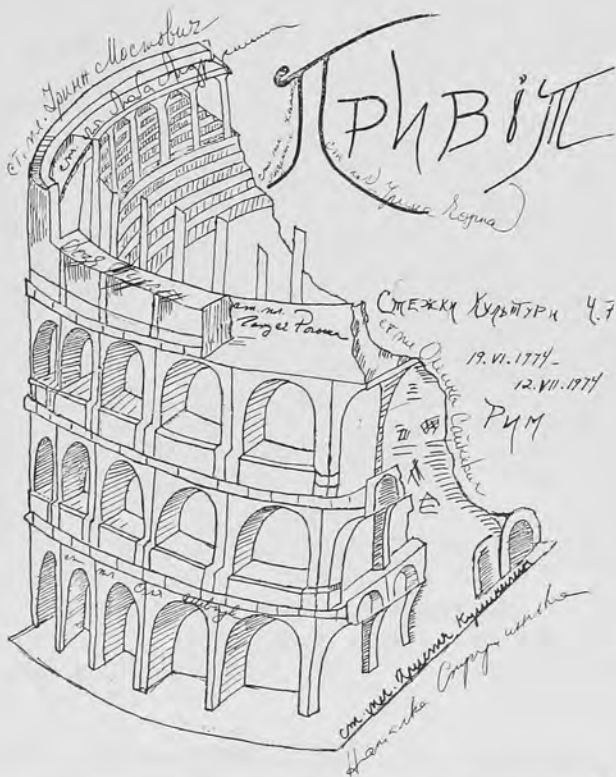
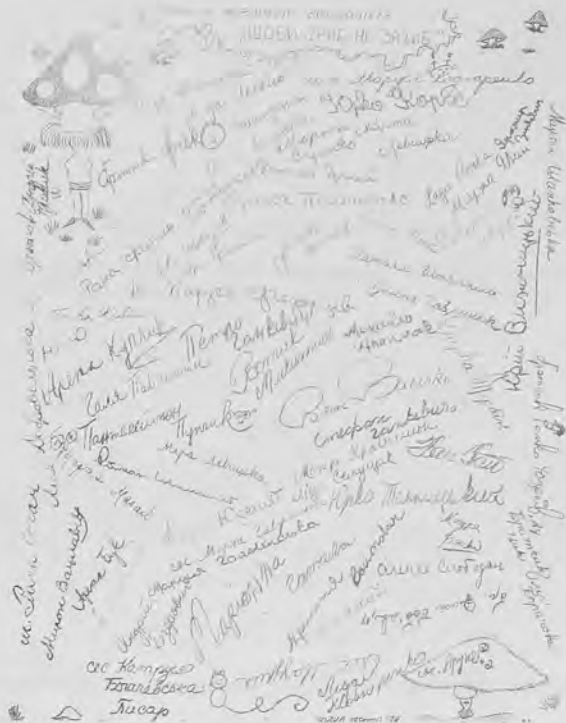
НЕ МОЇ НОГИ

Серед лісу, серед гаю
У неділевний обід
Заснув мужик у зоботях,
Прокинувся без гобіт.

Прокинувся, протер оці,
Разів кілька позіхнув,
Разів кілька босі ноги
З подивлінням повернув.

«Не мої се, — каже, — ноги,
Присягаю на зім світ,
Бо мої в зоботях були,
А сі — босі, без гобіт!»

ПРИВІТАННЯ ДЛЯ „ЮНАКА“ ІЗ ПЛАСТОВИХ ТАБОРІВ

ПРИЄДНАЙТЕ «ЮНАКОВІ» в цьому році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!

ПРИВІТ ЗІ "ШКОЛИ БУЛАВНИХ" '74
ГАНТЕР, Н.Й.

СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ ПЛАСТУНІВ
ПЛАСТОВА ГРУПА В РИМІ

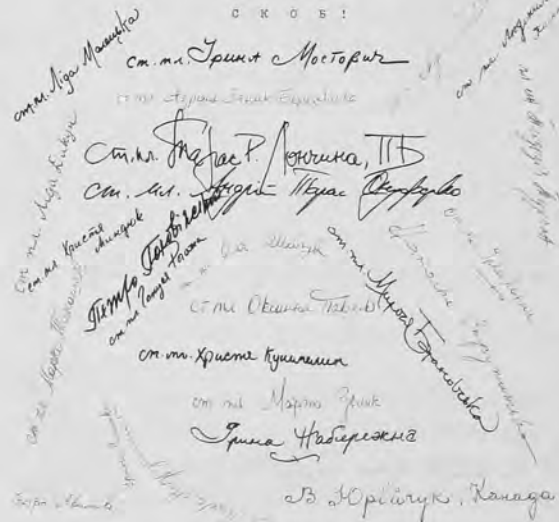
4.24/74

Рим, 8 липня 1974 р.

НО: "ПРИВІТ "ЮНАК"

ГРЕКОСЬКИЙ ПЕРІОДІК ВІД ПЛАСТУНІВ В РИМІ --
УЧАСНИКІВ У АКАДЕМІЧНОМУ ЛІТЕРАТУРНОМУ НА УКРАЇНСЬКОМУ
КАТОЛИЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ / 13 ЧЕРВНЯ - 13 ЛИПНЯ 1974/.

С К О Б Е !

ХРОНІКА

ДЕБЮТ ГУРТКА "ЧАЙКИ"

В лютому цього року відбувся в Клівленді бал українського хору "Дніпро" з традиційним уведенням молодих дівчат в українське товариство. Цьогорічний дебют різнився тим від попередніх, що на ньому вступив у товариське життя цілий повний гурток пластунок-юначок із 28-го Куреня ім. Княгині Ольги, гурток п. н. "Чайка".

"Чайки" дуже активні в пластовій праці і творять провід юнацького куреня. Довголітньою виховницею цього гуртка є ст. пл. С. Ващинська із куреня УСП-ок "Бури-верхи".

Гурток "Чайка" з приводу свого дебюту переслав 20 ам. дол. на Пресфонд "Юнака".

Пл. сен. Д. Якубович

На фото бачимо від ліва до права: пл. уч. Надю Ведмедик, гурт. хронікаря, пл. уч. Христю Сірко, гурт. скарбника, пл. вірл. Любу Возняк, курінну 28-го куреня УШЮ-ок ім. Кн. Ольги, пл. вірл. Зірку Смаль-Стоцьку, заст. курінної 28-го Куреня ім. Кн. Ольги, та пл. розв. Мотрю Василюк — гурт. писаря.

ГАГІЛКИ В НЬЮ-ЙОРКУ

20-го квітня ц. р., на Великдень біля церкви Св. Юра в Нью-Йорку люди не розходилися, як звичайно, додому. Вони чекали, як колись в Україні, що дівчата будуть виводити гагілки. Бо цього року так, як і минулого, пластуни з куреня УСП-ок "Лісові Мавки" заповіли, що юнацтво нашої станиці підготувало гагілки. Також і СУМ зголосив свій гурток.

Юначки, одягнені в гарні українські народні одяги, вивели: "А вже весна скресла", "Ворітниця", "Жучок", "А ми поле оремо", "Шум", "Он, хлопці, он", "Любив я дівчину", "Галю". Закінчили ці гагілки кривим танцем. Між пластовими виступами виводили гагілки сумівці.

Це вже другий рік виводять гагілки біля церкви. Це був почин і праця "Лісових Мавок" під проводом ст. пл. Хризанти Гентиш, Люби Костриби і Христі Семенюк. Їхній курінь поставив собі одне із

Гагілки біля церкви св. Юра в Нью-Йорку. Фото: пл. уч. С. Палка

завдань збереження наших традицій. Ще гагілки зовсім не закінчились, а вони вже плянують, що ввести нового на наступний рік.

Цього року ньюйоркська газета "Дейлі Нюз" помістила дві гарні великі знімки з гагілок і їх опис.

Ст. пл. Р. Юзенів

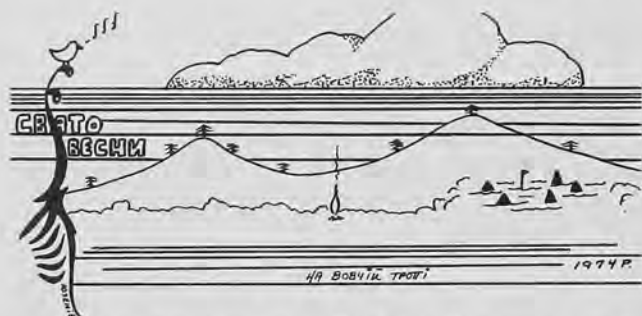

Ми кри-во-го тан-цю йде-мо,

ми внім кінця не знай-де-мо.

СВЯТО ЮРІЯ

Коли я сидів в автобусі, то був щасливий, що свято Юрія скінчилося. Ціле щастя, що хоч на закритті свята не падав дощ.

Але вже на другий день по повороті із свята Юрія воно почало мені подобатися, а тепер, коли вже пройшло два тижні — я ним просто захоплений. Тому хочу вам розповісти, як то було.

Відкриття було в суботу 25-го травня. Воно відбувалося на славній, стоптаній тисячами пластових ніг, Мазепинській Площі, на Вовчій Тропі. Переводили його славні курені "Лісові Чорти" і "Ті, що греблі рвуть". Я здивувався, коли довідався і переконався, що було понад 550 учасників Свята! Найбільший збір пластунаства від ЮМПЗ 1972 року тамже! А гасло цьогорічного Свята Юрія — "Жиймо за правилами Великої Гри!"

Ціла оселя була промокла. Не тільки земля, але й пластовий дух, що там панував. Пластунки й пластуни розтаборювались в болоті, бо сухого місця не було. Чув я таке, не знаю чи правда, що один курінь розтаборився і пішов на відкриття, а коли вернувся — не міг знайти шатер, бо все затопилось.

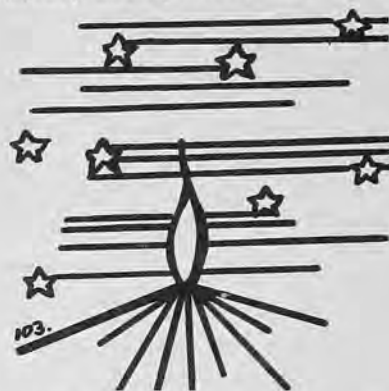
Перше заняття — це була теренова гра. Хлоп'яча граса охопила цілу оселю довкруги. На тереновій грі пластуни мали змогу показати свою пл. зарадність і силу та знання. Під час теренової гри дощ не падав, бо це вже було б забагато. Але і без того — пластуни були страшно перевтомлені, бо вона тривала п'ять годин. Ця теренова гра юнаків закінчилася на великій галявині під Мазепинською площею, де глядачі, немов у римському амфітеатрі, дивилися на боротьбу "невільників з гладіяторами". Перше місце здобув 47-ий кур. з Ньюарку.

Перша ватра в суботу увечері мала за тему: Пласт у минулому. Усі були дуже перевтомлені, і тому не було чути криків, вигуків, як це бувало. О 12-й годині — нічна тиша. Це було напевно перший раз в історії свят Юрія на Вовчій Тропі, що ніхто не робив нападів ані не відвідував табору пластунок після ніч-

ної тиші. Бож було так зимно, а також — не менш важливе — службу безпеки й порядку вели Лісові Чорти, а з Чортами вночі ліпше не зачинати.

Ті, що пробудилися в неділю раненько, — побачили і відчували холод і дощ. А проте після сніданку розпочалися спортові змагання, що їх провела "Червона Калина". Змагалися всі учасники, але деяким руки й ноги від зимна так закристенили, що вони бігали, як в "словмовшен". Але це ще не все! При кінці змагів знову почав падати дощ...

О 6-й годині по полудні відправлено Службу Божу. Дощу ані крапельки...

Увечері відбулася велика ватра в таборі пластунок. Тема її: Пласт у майбутньому. Тепло і ясність ватри викликали у всіх якесь почуття затишку і дружності...

А в понеділок уранці — ліквідація таборів і змагання відбиванки. А ті, що не змагалися — відвідували інші табори і потрохи вже прощалися. Опівдні відбулося закриття. При відчитуванні наказу декому здавалося, що це читають "телефон директори" стейту Конетікет. Але вже на самому кінці відчитано першунів у змагах.

І тепер по двох тижнях я сміливо скажу: Це Свято Юрія було прекрасне, і пластунки й пластуни дійсно вміють боротись із труднощами і не тратити пластового духа. Бо чи не каже точка Пластового Закону "Пластун все доброї гадки"? Тому не повинні дивуватись батьки, що очікували своїх дітей зі Свята Весни коло "Веселки" в Нью Йорку, що ті — змокли, замерзлі, голодні, але усміхнені, виходили з автобусу і казали: "Було чудово!"

Так як наші сеньйори згадують "чудову ватру в Міттенвальді" в 1947 році, так ми будемо нашим дітям розповідати колись, згадуючи наше Свято Юрія 1974 року.

Ст. пл. Роман Юзенів, ЛЧ

СВЯТО ВЕСНИ ДЛЯ ЮНАЦТВА ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

В днях 25, 26 і 27 травня 1974 р. відбулося в Гікорі Ран Стейт Парку Свято Весни для юнацтва з Філядельфії.

Програма Свята включала теренову гру, складання практичних точок до юнацьких проб, дві ватри і спільний для цілого юнацтва спорт.

Пл. вірл. Віра Борис і пл. розв. Арета Сіра при раннім вмиванні.
Фото: ст. пл. гетьм. вірл. Ксеня Одежинська

Юначки 4-го Куреня ім. Ольги Басараб під час сніданку
Фото: ст. пл. гетьм. вірл. Ксеня Одежинська

Юнацтво під час спортових зайнять
Фото: ст. пл. гетьм. вірл. Ксеня Одежинська

ПЛАСТОВА ВИСТАВКА В ПУБЛІЧНІЙ БІБЛІОТЕЦІ

Увійшовши до Ірвінгтонської публічної бібліотеки в лютім і березні, можна було побачити пластову виставку гуртка "Калина" 20-го куреня ім. Марти Борецької (станція Ньюарк, Н. Дж.). Ця гарна виставка була вислідом впертої і послідовної праці юначок гуртка "Калина" з допомогою їхньої подруги — ст. пл. Наді Мазяр.

Кидалася в очі пластова лелійка. Під нею була знімка юначок 20-го куреня і гуртка "Калина". Нижче були декотрі пластові відзначки. На горішній полиці можна було побачити ручно зроблені звірятка з шишок, галузок та інших лісових рослин. Ці ручні роботи були уставлені на вишивках роботи юначок гуртка "Калина". На долішній полиці красувалася галузка аялинок з начіпленими різдвяними прикрасами.

Також була збірка пластових видань: "Життя в Пласті", "Скавтинг для хлопців", "В дорогу з юнацтвом", "Юнак" і наша гурткова хроніка. Коротка історія Пласту була подана англійською мовою так,

як і пояснення назви "Калина", пластових відзнак, журналів, видань. Майстерно уложені галузки штучної калини надавали чару виставці.

Про нашу виставку написала одна репортерка місцевої газети "Ірвінгтон Гералд", де також були поміщені знімки нашого запрясження і знімка гуртка на тлі пластової каплиці на "Вовчій Тропі".

СКОБ!

Пл. уч. Лідія Мостова
гурток "Калина" — Ньюарк

ВОКАЛЬНИЙ ДУЕТ ПЛАСТУНІВ

Романа Мельничук і Борис Ямінський. Фото: Й. Пограц

У Відні, столиці Австралії, створився новий український вокальний дует. Романа Мельничук з дівочого тріо "Ліра" і Борис Ямінський з бас-квартету "Тарас Бульба", який у минулому році виступав перед українцями в США та Канаді, злучилися в новий співучий дует, що буде виступати перед українською та австрійською публікою з репертуаром українських народніх пісень.

На знімці бачимо цю молоду пару пластунів.

Фото: Й. Пограц

ДО НАС ПИШУТЬ:

Клівленд, 10 травня 1974 р.

До
Головного Редактора "Юнака"
пл. сен. Ольги Кузьмович.

Дорога Редакторко!

Тиждень перед Великоднем, 28 Курінь УПЮ-ок у Клівленді улаштував базар, на який виготовив різні дрібні речі, а також вишивав подушечки, серветки тощо.

З цієї нагоди гурток "Черемшина" рішив вислати "Юнакові" замість "Великодньої писанки" (хоч вже трохи спізненої) чек на 8 доларів, якого тут долучуємо.

СКОВ!

Ірця Завадівська, гурткова.

Залучуємо нашу знімку з цього базару:

Гурток "Черемшина"; зліва: Ірця Завадівська, Рома Телішевська, Альфійка Гіщинська, Леся Кунько, Ірця Гайдук, Христя Сушко

НАШІ ВІДПОВІДІ:

З великим зворушенням прийняли ми карточку із фото української церкви св. Йосафата в Парані, Бразилія, із сердечним привітанням для всіх працівників журналу "Юнак" від учнів суботньої української школи в Курітібі. Карточку підписала Аврора Іванків, учениця 1-ої класу.

На жаль, вона не подала адреси, тож не можемо до неї написати, подякувати за ці великодні привітання і так нав'язати ближчий зв'язок з учнями цієї школи.

У другу болючу річницю смерті нашого улюбленого
і незабутнього Кузена

бл. п. Ореста, Марка БРУЧКОВСЬКОГО

складасмо 10 дол. на пресфонд "Юнака"

Дарія і Олег Антонішин
Торонто, Канада

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ!

У числі "Юнака" за червень-липень 1974 р. на сторінці 28 закралася прикра помилка. "Друкарський чортик" з'їв підпис наших молодих кореспондентів з Риму під їхнім спільним дописом п. н. "Різдвяні святкування малих семинаристів у Римі".

Допис зладили: пл. уч. Юрій Горасцький з Філадельфії, пл. уч. Мирослав Хомин, пл. уч. Роман Хомин і пл. уч. Ярослав Вілоус усі три з Торонто.

Наших дописувачів просимо пробачити нам. Ждемо на даліші дописи!

Редакція "Юнака"

АРКА ЗАХІД

це не лише
модерна українська книгарня
і крамниця гарних дарунків,
але також

справжній мистецький осередок для обслуги українців Торонто та дооколичних місцевостей.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, образи, кристали, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунків в Україну.

ARKA WEST
2282 Bloor St. West,
Toronto 21, Ont.
Telephone: 762-8751

ПЛАСТУНИ ВІДГУКНУЛИСЯ...

На заклик у грудневому числі "Юнака" за 1973 рік зробити "добре діло" та, замість подарунків на свята, скласти даток на Стипендійний Фонд малолітніх дітей сл. п. пл. сен. Ярослава Лучканя, наші читачі відгукнулися дуже скромно.

Єдине збірне "добре діло" зробили юначки куреня ім. Княгині Ольги у Вінніпезі, які переслали на наші руки чек на 50 дол., а курінна куреня та писар, пл. розв. Марта Шепертицька і пл. розв. Ганя Леськів, повідомляють, що на Стипендійний Фонд склали гроші гуртки "Мальви", "Проліски" і "Незабудьки".

Вони теж просили подати це в нашому журналі, щоб заохотити інші станиці до такого "доброго діла".

Радо це робимо — але, на жаль, крім наших юначок у далекому Вінніпезі, на цю ціль склали на наші руки лише троє юнаків із Лінкольну в Ровд Айленд в сумі 30 дол., а це: Софія, Петро і Андрій Коропеї. Щиро дякуємо цим юначкам і юнакам, що зрозуміли наш заклик, а їхні датки ми переслали до збирачів.

Сподіваємося, що на сторінках нашого журналу буде проголошена повна збірка на цей Стипендійний Фонд, бо маємо інформації, що поодинокі сеньйорські і старшопластунські курені зібрали великі суми.

Радіємо однак, що хоч і скромно, але також і юнацтво відгукнулося зо щирим серцем своїми датками.

Редакція "Юнака"

КРЕДИТОВА СПІЛКА

при церкві М.Б.Н.П. в Торонті

278 Bathurst St.

Tel.: 368-4227

- Платимо найвищі відсотки від ощадноствених вкладів "
- Уділяємо особисті позики до \$5,000.00 на 9% та моргеджеві позики до \$50,000.00, на другий моргедж до \$20,000.00 на 9½% на перший моргедж на 8½%.
- Усі позики асекуровані до 10,000.00 дол., а ощадноствених вклади та уділи до 2,000.00 дол.

Урядові години: В понеділок, четвер і п'ятницю від год. 10 рано до год. 8 вечора.

У вівторок і середу від 10 рано до 3 по пол.

У суботу від 10 вранці до 12 в полудні.

У світлу пам'ять Друзів
св. п.

пл. сен. ВОЛОДИМИРА ДАРМОХВАЛА

і

св. п.

пл. сен. ЛЕВА ПОПОВИЧА

склали \$92.00 на Фонд Пластового Видавництва
члени ОП УСН, Нью-Йорк

по \$5.00 — пл. сен. Микола Андрейко, Ярослав і Дарія Бойдуники, Богдан Кекіш, Борис Кекіш, Поля Книш, Ірина Куровицька, Богдан Кузишин, Миролуб Лозинський, Атанас Мілянч, Орест Побігушка, Ярослав Оберішин, Михайло і Люба Пежанські, Роман Рогожа, Галина Скорецька, Уляна Старосольська, Володимир і Галина Хамули, Михайло Юзенів, Роман Яцушко; \$2.00 пл. сен. Роман Чубатий.

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен.

прих. МИРОСЛАВА КЛИМКОВИЧА

члени Пластової Станиці в Чикаго склали

\$40.00 на пресфонд "Юнака" і

\$40.00 на пресфонд "Готуйсь"

15.00 дол. — д-р Богдан і Ореста Ткачуки; 12.00 дол. — Іван Печенюк; по \$10.00 — пл. сен. Іван Лисейко, пл. сен. Тарас Ліськевич, пл. сен. Володимир Помірко; по \$5.00 — пл. сен. Іванна Горчинська, пл. сен. Василь Литвин, А. і С. Пігути, пл. сен. Юліан Юринець; \$2.00 — Іванна Городиська; \$1.00 — Юрій Пеняк.

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. д-ра ВОЛОДИМИРА ПОМІРКА

Дідуня нашого Друга Марка Пілецького

складасмо \$21.00 на пресовий фонд "Юнака"

Члени 25 Куреня УПЮ-Ів

ім. Ю. Головінського, Гурток "Акули", Чикаго, США

Замість квітів на могилу
св. п.

інж. РОМАНА ГОЙДИША

складасмо \$25.00 на пресовий фонд "Юнака"

Лев Халупа з Дружиною

Замість квітів на могилу
св. п.

о. ДМИТРА ШЕВЧУКА

і

св. п.

ІВАНА ЗЕЛЬСЬКОГО

складаю \$6.00 на пресовий фонд "Юнака"

пл. сен. Уляна Дичок
Торонто, Канада

СПИСОК ДАТКІВ

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «ЮНАКА»,
що вплинули до 29 травня ц. р.

СПША:

● Члени ОУ УПС, Нью-Йорк, в пам'ять св. п. пл. сен. Володимира Дармохвала і св. п. сен. Лева Поповича	92.00
● Члени Пластової Станиці, Чикаго, замість квітів на могилу св. п. пл. сен. Мирослава Климковича	40.00
● Лев Хахула з Дружиною, Нью-Йорк, замість квітів на могилу св. п. інж. Романа Гойдиша	25.00
● 25 Курінь УПУ-ів ім. Ю. Головінського, Гурток «Акули», Чикаго, замість квітів на могилу св. п. пл. сен. д-ра Володимира Помірка, Дідуня їхнього друга Марка Пілецького	21.00
● Гурток УПУ-ок «Чайка», Клівленд, прихід з балю деб'ютанток	20.00
● 44 Курінь УПУ-ок ім. О. Джиджори, Гурток «Бджілки», Ньюарк, замість квітів на могилу св. п. Богдани Грицай, Матері їхньої Подруги Олі	10.00
Ст. пл. Богдан Федун, Ісліп	10.00
Пл. юн. Маріяна Гамуляк, Ірвінгтон	5.75
● Пл. сен. Павло Клим, Чикаго, замість китиці бозу на могилу св. п. ред. Івана Вараниці з Торонта, Канада	5.00
Пл. сен. Марія Козак, Воррен	5.00
Пл. юн. Роман і Розанна Ворони, Ньюарк	3.50
Пл. юн. Оксана Ільчишин, Філадельфія	3.50
Пл. юн. Роман Макух, Вовфало	2.50
Пл. юн. Ярослав Мельник, Йорк	2.50
Пл. юн. Віра і Христия Воловодюк, Нью Провіденс	2.50
Пл. юн. Роман і Аня Жарики, Балтімор	2.50
Пл. юн. Марія і Олег Сохани, Вудкліфф Лейк	2.50
Ст. пл. Олена Васинчук, Лей Форест	2.50
Пл. сен. Ростислав Ратич, Едісон	2.00
Пл. юн. Олександр Данилюк, Мейпелвуд	1.50
Пл. юн. Мирослава Войтович, Ірвінгтон	1.50
Пл. юн. Мотря Тимків, Ірвінгтон	1.00
Пл. юн. Леся Михалішка, Норт Голлівуд	1.00
Пл. юн. Олег Стефанюк, Мельроз Парк	1.00
СПША разом	\$263.75

КАНАДА:

Антін Івахнюк, Протон	10.00
Микола і Ярослава Хархаліси, Торонто, замість квітів на могилу св. п. сотника Олександра Хмари з Торонта	10.00
Пл. сен. Уляна Дичок, Іслінгтон, замість квітів на могили св. п. Івана Зельського і св. п. о. Дмитра Шевчука з Вінніпегу	6.00
Ст. пл. Роман і Ліда Дикуні, Торонто	3.50
Пл. юн. Андрій Кос, Торонто	2.50
Ст. пл. Андрій Гладішевський, Калґарі	2.50
Маркіян Лазурко, Кенора	2.50
Пл. юн. Ігор Кухаришин, Едмонтон	2.50
Ст. пл. Зеня Кушпета, Торонто	2.50
Пл. сен. Богдан Олійник, Едмонтон	2.00
Кол. пл. юн. Надя Гарапа, Торонто	2.00
Канада разом	\$ 46.00
ІНШІ КРАЇНИ:	
Великобританія:	
Пл. юн. Данило Вільчинський, Манчестер	\$ 4.00
Разом у цьому списку	\$313.75

Замість квітів на могилу
св. п.

БОГДАНИ ГРИЦАЙ

Мами нашої Подруги Олі
складасмо \$10.00 на пресовий фонд «Юнака»
Членки 44 Куреня ім. Оксани Джиджори
Гурток «Бджілки», Ньюарк, США
Наталка Бекесевич, Ліда, Змій, Аріяна Кордуба, Ма-
рія Кучинська, Лада Ліщинська, Лариса Матіяш, Надія
Ретька.

Замість квітів на могилу
св. п.

СОТ. ОЛЕКСАНДРА ХМАРИ

складасмо \$10.00 на пресовий фонд «Юнака»
Микола і Ярослава Хархаліси
Торонто, Канада

Замість квітів на могилу
св. п.

проф. ДМИТРА ЛІСЬКЕВИЧА

що помер на 92 році життя в Україні,
складасмо \$10.00 на Фонд Сірого Лева
Микола і Ярослава Хархаліси
Торонто, Канада

Замість китиці бозу на могилу
св. п.

ред. ІВАНА ВАРАНИЦІ

з Торонта
складаю \$5.00 на пресовий фонд «Юнака»
пл. сен. Павло Клим
Чикаго, США

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той долар, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ "Самопоміч" платить 5¼% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

**ПРАЦЯ і ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ
ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!**

Пластуні і пластунки в Торонті!

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ в КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ

Свято-Миколаївської Парафії в Торонті

- Кредитівка платить від звичайних вкладів з правом виписувати чеки
- Кредитівка уділяє позики на догідні сплати.
- Урядові години: від 11 год. вранці до 7 веч., а в суботи від год. 10 до 1 по полудні.

7%

ST. NICHOLAS CREDIT UNION LTD.

4 Bellwoods Ave.

Tel.: 366-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботу.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

● літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2445 A Bloor St. W., Toronto 21, Ont., Canada

Ціна: 90 центів RETURN POSTAGE GUARANTEED

ПЛАСТУНИ Й ПЛАСТУНКИ! З КІНЦЕМ ЛІТА
ПОВЕРНУВШИСЬ ДО ШКОЛИ, БУДЕТЕ ДОВШЕ
ТА ЧАСТІШЕ ПЕРЕБУВАТИ "НА РОЗМОВІ" З
КНИЖКАМИ, ЩОБ ЗДОБУТИ ВМІЛІСТЬ ЧИТАН-
НЯ КНИЖОК ТА МАТИ ПРАВО НОСИТИ ВІДЗНА-
КУ.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР КНИЖОК ЗНАЙДЕТЕ
В НАШІЙ
ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ "ПЛАЙ"

Пишіть і телефонуйте:

"PLY" CO-OP. LTD., 768 Queen St. West
Toronto, Ont., Canada M6J 1E9

Tel.: 363-2748